

Người Đặc Biệt

Contents

Người Đặc Biệt	1
1. Chương 1: Kí Ức Của Vĩnh Ân (1)	1
2. Chương 2: Kí Ức Của Vĩnh Ân (2)	3
3. Chương 3: Kí Ức Của Vĩnh Ân (3)	4
4. Chương 4: Kí Ức Của Vĩnh Ân (4)	6
5. Chương 5: Kí Ức Của Vĩnh Ân (5)	7
6. Chương 6: Kí Ức Của Vĩnh Ân (kết)	9
7. Chương 7: Nói Hối Hận Của Phi Khâm (1)	10
8. Chương 8: Nói Hối Hận Của Phi Khâm (2)	11
9. Chương 9: Nói Hối Hận Của Phi Khâm (kết)	13
10. Chương 10: Hiện Tại (1)	14
11. Chương 11: Hiện Tại (2)	15
12. Chương 12: Hiện Tại (3)	17
13. Chương 13: Lật Mặt	19
14. Chương 14: Cút Đánh, Cút Mắng... Nhưng Anh Sẽ Không Bỏ Cuộc	21
15. Chương 15: Âm Thầm	22
16. Chương 16: Hãy Sống Cho Thật Tốt	25
17. Chương 17: Thật Sự Là Tốt Nhất??	28
18. Chương 18: Mất Tích Không Có Nghĩa Là Đã Chết	30
19. Chương 19: Chỉ Là Một Tên Phế Nhân	33
20. Chương 20: Hạnh Phúc Ở Ngay Bên Ta (hoàn)	35
21. Chương 21: Phiên Ngoại : Tháng Năm Yên Bình	38

Người Đặc Biệt

Giới thiệu

Thể loại: Lạnh lùng, lợi dụng, tổng tài, (tra) sau hóa thành ôn nhu công x Hiền lành, ôn nhu, cam chịu thụ, ngược thân.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-dac-biet>

1. Chương 1: Kí Ức Của Vĩnh Ân (1)

Ta tên là Hoa Vĩnh Ân, năm nay vừa tròn hai mươi lăm tuổi, là trẻ mồ côi từ thuở mới lọt lòng, mọi người còn đặt cho ta một cái biệt danh rất bình dị nữa, đó là Ân Mù! Sở dĩ vì sao ta được đặt cái tên này nhỉ? Hừm! Vì ta bị mù thật mà....

Nhưng mà không phải là mù bẩm sinh đâu! Mà là vì người mình yêu nên sẵn sàng chấp nhận mất đôi mắt

có thể nhìn thấy ánh sáng của thế gian. Bởi vì hần từng nói Vĩnh Ân ta là người đặc biệt...

Quá khứ của ta lớn lên cùng với những năm tháng ở cô nhi viện, Mẹ Nuôi nói rằng ta được đặt ở trước cổng trại vào một đêm tiết trời Bắc Kinh thật oi bức, bà bảo ta lúc đó ngoan lắm, không hề nháo cũng chẳng vì thèm sữa mẹ mà khóc lóc gì cả, mọi thứ liên quan đến ta đều trống rỗng. Duy chỉ có một mảnh giấy ghi tên Hoa Vĩnh Ân là được người vớt đi để trong chiếc khăn bao bọc lấy cơ thể nhỏ bé !

Tuổi thơ ta cũng không khác biệt gì những người trong trại mồ côi, sáng vui chơi, chiều lại phụ giúp Mẹ chăm lo cho những em bé nhỏ hơn mình. Cuộc sống tuy không có tình thương của cha mẹ, nhưng vẫn khiến Vĩnh Ân ta hạnh phúc lắm!

Nhìn những người khác được người người nhà nhà nhận nuôi, được họ nắm tay dắt đi về tổ ấm khác mà ta cũng chẳng có lấy chút ganh tị hay gì cả, nhiều khi trong lòng còn thầm cầu chúc cho những bạn kia được sống tốt nữa!

Năm mười tám tuổi, nhìn Mẹ Nuôi tuổi càng ngày càng cao, ta quyết định sẽ ra ngoài tự lập, hòng mong có thể làm nhẹ bớt gánh nặng cho Mẹ

Ngày rời đi, nhìn những đứa em loi chơi đang rưng rưng nước mắt giữ chân mình, không hiểu sao nỗi đau thương, luyến tiếc cùng hồi hộp khi sắp bước ra đời cứ vây lấy ta. Nước mắt hòa quện cùng với nụ cười bao bọc lấy thân thể nhỏ yếu này!!

Ta bôn ba khắp mọi nẻo đường, ở tuổi đó không được học hành đến nơi đến chốn thì lấy đâu ra được việc làm tốt bấy giờ? Cho nên ai kêu gì ta cũng làm nấy, quét rác, nhặt phế liệu, giao báo, đánh giày, tắm cho chó, làm công nhân xây nhà, chỉ cần kiếm ra tiền thì bản thân Vĩnh Ân ta cũng chẳng ngại khổ gì cả, cuộc sống đôi khi bề bộn khiến ta không biết được thanh xuân là gì, lắm lúc đi làm về cả người đau nhức đến chịu không nổi, cơm cũng chẳng thèm ăn nữa, cứ như thế vừa về đến phòng trọ liền đặt lưng xuống ngủ luôn đến sáng

Khó khăn lắm ta cũng tìm được một công việc tự bản thân mình xem là tốt nhất - Tạp vụ ở một nhà hàng nổi tiếng

Tuy lương không cao lắm, nhưng bù cái lại được bao ăn bao ở, như vậy cũng quá tuyệt vời rồi, ta không cần phải tốn tiền ở trọ cùng tiền ăn nữa, dù sao kí túc xá cho nhân viên cũng chỉ mình ta ở lại, còn đỡ hơn ngôi nhà trọ bị thủng nhiều lỗ trên nóc nhà kia. Điều này khiến ta cũng thấy vui lắm, như vậy là ta sẽ tiết kiệm được ổi tiền đó!

Công việc ngày ngày của ta chính là làm sạch mọi thứ, từ cái bàn ghế, nền nhà, chén bát, nhà vệ sinh, dọn rác, rửa rau không gì là không thiếu!! Lắm lúc ta còn khiếm luôn cả công việc bồi bàn

Cũng từ cái nhà hàng này, Vĩnh Ân ta đã gặp được Phi Khâm! Một tổng tài có tiếng ở giới kinh doanh mà ông chủ nhà hàng hay cả tụng, và hần cũng là khách quen ở nơi đây!

Ta thấy hần nhiều lần lắm, Phi Khâm toàn đến đây chủ yếu vì mục đích làm ăn, hần thật sự rất đẹp trai nha!!

Bản thân hần tỏa ra hương vị nam tính đến không thể tưởng được, khuôn mặt hoàn hảo đến nỗi không một góc chết khiến ta mê đắm không thôi, sống mũi cao thẳng tắp cùng với thân hình rắn chắc càng tôn lên vẻ đẹp khi hần mang đồ vest. Và ta cũng bị mị lực của hần làm cho si mê luôn rồi

Những tưởng một kẻ nghèo nàn cùng với thân phận thấp hèn như ta sẽ chẳng bao giờ có thể tiếp xúc với hần chứ, nhưng mà đời ai biết được chữ ngờ nó nằm ở đâu? Vĩnh Ân ta thế mà cũng có ngày được hần bắt chuyện đấy!!

Ta nhớ rõ như in rằng, tối hôm đó hần đến nhà hàng chỉ có một mình thôi, khoảnh khắc ta vừa mang đến cho hần một cốc nước, Phi Khâm liền nắm tay ta, ánh mắt mang vẻ quỳn rũ khiến ta nhìn hần mãi thôi, bỗng nhiên Phi Khâm cất tiếng nói

- Chúng ta có thể làm quen với nhau chứ?

Cổ nay thử sức với thể loại mới, chị em hãy ủng hộ nhé:v

Roywang-121 tag cô rồi nè

2. Chương 2: Kí Ức Của Vĩnh Ân (2)

Chỉ vì một lời bắt chuyện, hai người bọn ta cũng từ đó thân nhau hơn, mức độ đến nhà hàng của Phi Khâm cũng tăng lên nhiều, hẳn mua cho ta rất nhiều thứ nào là áo quần, giày dép đẹp, Phi Khâm còn cho ta ăn những món ngon mà từ trước giờ ta chỉ dám nhìn chứ không dám mua. Khiến ta mỗi ngày đều chính là trông đợi hẳn đến, để có thể nhìn ngắm khuôn mặt đẹp trai ấy một chút thôi đủ khiến bản thân này mãn nguyện. Và ta cũng biết...Vĩnh Ân này yêu Phi Khâm mất rồi

“Kẻ nghèo thì làm sao xứng với nhà giàu??” đó chính là suy nghĩ tự đưa ra cho bản thân mình. Nỗi sợ cứ bao bọc lấy ta, Vĩnh Ân ta sợ nếu một ngày hẳn phát hiện ra đoạn tình cảm mình dành cho hẳn!! Có phải hay không sẽ chán ghét cũng xua đuổi ta, khiến ngay cả cơ hội đến gần cũng không có?? Vì thế ta đưa ra một quyết định, đó chính là tự giác tránh né hẳn. Kể từ đó, mỗi lần Phi Khâm đến nhà hàng, ta đều cố ý chui rúc trong bếp, hoặc đi cửa sau để đổ rác, càng ít xuất hiện được chừng nào thì hay chừng đó. Nhưng mà chưa được hơn một tuần, hẳn liền ở bãi rác tóm gọn ta, đoạn nâng cằm hỏi

- Vì sao em trốn tránh anh??

Hành động ám muội đó khiến tay chân ta bất giác run lên. Ở cái tuổi sắp bước sang hai mươi, đây là lần đầu tiên ta tiếp xúc gần với người mình thích, cho nên không khỏi lúng túng mà lắp bắp

- Em không có!

Phi Khâm bỗng nhiên nở nụ cười làm ta say đắm, hẳn nhẹ nhàng hôn lên trán của ta một cái, sau đó còn thì thầm bên tai những lời đường mật

- Một tuần qua anh rất nhớ em đó nhóc con.Vĩnh Ân chúng ta yêu nhau đi!!

Vì tiếng yêu đường đột, ta liền cùng Phi Khâm trở thành một đôi. Hẳn đôi với Vĩnh Ân này rất tốt.Hẳn bảo ta nghỉ việc ở nhà hàng, chuyển về biệt thự họ Trác sống chung với nhau, nhưng có một căn phòng đặc biệt hẳn không cho ta chạm vào!! Họ Hoa ta lúc đó cũng chẳng nghĩ nhiều, ngoan ngoãn làm một tiểu tình nhân hiền lành ở bên cạnh hẳn

Tuy Phi Khâm luôn cho tiền tiêu vặt, nhưng nào giờ làm việc đã quen, lại chẳng muốn sống dựa hay lệ thuộc vào ai cả. Thế là ta năn nỉ hẳn mãi mới có được một chức vụ nhân viên vệ sinh trong công ty của hẳn

Phi Khâm cũng chẳng ngại công khai với mọi người về mối quan hệ của cả hai. Hẳn ôn nhu, chăm sóc, cưng chiều ta từng chút, khiến cảm giác ấm áp lại quay trở về. Hẳn cho ta cảm nhận được tình yêu thương, một mái ấm hạnh phúc!

Vĩnh Ân ” đã từng nghĩ” Phi Khâm rất tốt, là hẳn bỏ qua danh phận của cả hai mà bước đến cuộc đời không chốn dựa này!!

Nhưng mà sai lầm nói tiếp sai lầm, vì quá tin tưởng người mình yêu, ta liền nhận được quả đắng gấp trăm ngàn lần những ngày yêu thương mình có trước kia. Sống chung với hẳn được hai năm, ta còn quen biết được người “chị họ” của Phi Khâm tên là Tường Linh. Chị ấy thân thiện lắm, luôn tâm sự, dỗ dành, khiến ta vui vẻ. Mỗi tối chị ở lại biệt thự họ Trác thì ngay đêm đó ta liền cùng chị nói chuyện đến sáng

Nhưng mà sóng gió bắt đầu nổi lên, hôm đó ta đang ngồi xem tivi ở phòng khách thì có hai người con trai đi vào. Một nam nhân cao to đang nắm tay một cậu nhóc trông đáng yêu vô cùng. Nhưng người nam nhân ấy vừa nhìn ta liền khó chịu thở hừ hừ hai cái, sau đó đi thẳng lên lầu

Để lại Vĩnh Ân ta cùng nhóc con này ở chung một không gian. Nhưng mà cậu ấy rất thân thiện nha, còn đưa tay ra làm quen với ta nữa!!

Thanh âm ngọt ngào vang lên

- Chào anh em tên là Tù Trúc, một tiểu bác sĩ thôi à. Người vừa lên lầu đó là bạn trai em, Hỏa Sơn tuy tính tình rất nóng, nhưng bù lại anh ấy rất tốt bụng đó!! Anh đừng sợ nha

Ta cười cười đáp lại

- Chào em!! Anh là Hoa Vĩnh Ân, là người yêu của Phi Khâm!!

Bỗng nhiên đồng tử Tù Trúc tối sầm lại, cậu ấy tiến đến gần ta, đoạn từ trong túi quần rút ra một tờ giấy, âm giọng cảnh giác nói

- Cất giữ tờ giấy này cho thật tốt, nếu một ngày anh phát hiện ra chuyện gì. Hãy mở nó ra, em và Hỏa Sơn giúp anh. Nhớ cho kĩ đừng nói với ai biết chưa??? Kể cả Phi Khâm cũng không được nói luôn

Trong lúc ta còn không hiểu chuyện gì xảy ra thì Hỏa Sơn hăm hực bước nhanh đến, một đường nắm tay Tù Trúc kéo đi ra ngoài, lúc lướt ngang qua người ta, hắn nói nhỏ

- Muốn sống mà không đau khổ thì hãy mau trốn đi!

Vĩnh Ân ta lúc đó như dại cả người ra, chẳng tiêu hóa được gì cả!! Phi Khâm từ cầu thang đi xuống, ta vội nhét mảnh giấy mà Tù Trúc đưa cho vào túi quần, đoạn cười niềm nở với hắn

- Anh có chuyện gì không vui hay sao mà sắc mặt khó coi thế??

Hắn lắc đầu tỏ vẻ anh vẫn tốt, bước gần đến xoa đầu ta

- Chỉ là công việc không được tốt thôi!! Còn nữa tiểu Ân, sau này em tốt nhất tránh xa hai người đó ra có nghe không?? Bọn họ không đáng tin đâu

Ta tuy gật đầu đồng ý hắn, nhưng trong lòng cảm nhận rõ có bí mật ở đây. Nhưng mà ông trời thật tốt nha, ấy thế mà khoảng một tháng sau, vào buổi đêm khuya mưa bão, ta liền biết được sự thật đau lòng như thế nào!

_____****_____

Chương sau sẽ biết được sự thật nè, và chúng ta cũng sắp biết được nguyên nhân Vĩnh Ân bị mù rồi!!

Trưa nay up luôn bộ Ngày Em Đến nha!!

3. Chương 3: Kí Ức Của Vĩnh Ân (3)

Đêm hôm ấy, trời mưa đổ xuống ào ào Bắc Kinh, ta đang say giấc trong chăn êm nệm ấm thì bị tiếng sét đánh như muốn nổ tung cả bầu trời mà giật mình tỉnh giấc. Đưa tay sang chỗ nằm bên cạnh thì đã thấy nó trống trơn tự lúc nào không hay

Ta cảm thấy kì lạ lắm, dụi dụi đôi mắt vẫn còn cay xè của mình, xỏ chiếc dép bông định bụng đi sẽ đi kiếm Phi Khâm

Nào ngờ lúc vừa đi đến cửa phòng làm việc của hắn, từ khe hở nhỏ ta nghe thấy tiếng của chị Tường Linh nói vọng ra

- Phi Khâm! Những bước cơ bản trong việc làm Tường Uyên sống lại đã xong. Cậu định khi nào thì dụ dỗ tên ấy đây? Nói thật tôi không chịu nổi cảnh nhìn vị hôn thê của em gái mình đi ôm ấp một thằng con trai khác đâu

Hôn thê? Em gái? Rốt cuộc hai người đang nói chuyện gì vậy? Ta không dám lên tiếng, cũng chẳng muốn bỏ đi. Tiếp tục trốn sau cánh cửa nghe lén, giọng của người ta yêu truyền đến

- Cô yên tâm đi, mọi việc đã sắp xếp theo kế hoạch rồi. Chịu khó đợi thêm một chút thời gian tôi sẽ tìm cách làm cho cậu ấy tình nguyện hiến dâng huyết thanh trong người ra cho chúng ra, Tường Uyên trở về bên tôi rồi

- Thật không? Sao tôi cảm thấy cậu giống như là đang do dự vậy? Đừng nói với tôi là cậu đã thích tên nghèo đó chứ?

- Chị nghĩ nhiều quá rồi, tôi làm gì thích một kẻ thân phận thấp hèn như vậy, người tôi yêu là Tường Uyên là em gái của chị. Cái tôi cần không phải là cậu ta, mà là huyết thanh trong người của Vĩnh Ân

Giọng chị Linh nghe có vẻ hài lòng lắm, chị nói

- Tốt lắm! Tôi tin tưởng cậu. Người có huyết thanh trong cơ thể rất ít, tôi và cậu đã tốn hết ba năm mới có thể tìm ra con mồi ở ngay đây. Liệu mà làm cho xong, tôi cũng ghét cảnh phải giả làm một bà chị tốt bụng với người dưng rồi!

Phi Khâm âm giọng lạnh lùng đáp

- Tôi biết rồi! Lần này Tường Uyên sống lại. Tôi sẽ giữ chặt em ấy bên mình. Còn cậu ấy, sau khi lấy được huyết thanh, tôi sẽ cho Vĩnh Ân một số tiền lớn đủ để cậu ấy sống sung sướng cả đời

Đồng tử chợt co rút, ta chợt nhận ra rằng thì ra mình không hề có chỗ đứng trong tim Phi Khâm. Mà chỉ là một con chốt đối mạng cho người yêu của hắn. Đôi chân vô lực trở lại phòng ngủ, ta không có khóc, cũng chẳng nổi điên mà trực tiếp xông vào làm loạn. Cứ như thế, ta chết sống mà trở về lại giường nằm. Ánh mắt chăm chăm nhìn ra bầu trời âm u ngoài kia, mảng trời đen tối, mưa rào xối xả ấy giống như tâm trạng ta lúc này đây!

Ai hiểu được Vĩnh Ân ta đau đớn như thế nào không? Từng nghĩ rằng mình sẽ có một hạnh phúc, sẽ cùng người ấy nắm tay đi đến cuối đường. Nhưng mà ta đã sai, ta hoàn toàn sai rồi. Chỉ là một con thí mà dám nghĩ cao sang, cảm thấy bản thân quá buồn cười rồi nhỉ??

Đúng như lúc trước từng nghĩ, kẻ nghèo làm sao xứng với người giàu. Trèo cao quá có ngày té đau, mà cú ngã này khiến ta không đau về thể xác, mà là chính thức làm nát cả một trái tim! Từng nghĩ rằng đây là một thời gian đẹp hóa ra nó chính là ác mộng được che dấu bởi mật ong! Tại sao lại phải là ta!! Huyết thanh là gì? Tại sao lại có trong người ta hả?

Bỗng nhớ đến lời Hỏa Sơn và Tù Trúc từng nói

- Muốn sống mà không đau khổ thì hãy trốn đi

Haha! Buồn cười thật, ta tự cười cho bản thân mình, tự cười vì mình đã quá ngu ngốc vì yêu một người, đổi lại ta đã nhận được những gì? Tình yêu giả dối!! Những lời hứa không bao giờ thực hiện được

Có một lần, ta ngồi ở trong lòng hắn mà hỏi

- Phi Khâm, nhiều khi em tự nghĩ một kẻ chỉ làm nhân viên vệ sinh trong công ty anh thì có điểm gì tốt, mà khiến một tổng tài như anh lại yêu em?

Lúc đó hắn khựng người lại, sau đó ôn nhu vuốt đầu ta đáp

- Vì em là người đặc biệt, có một chút thuần khiết cùng tốt bụng, em lạc quan, yêu đời không đời không dìm bụi trần, chỉ chừng đó thôi cũng khiến anh say đắm!

Giờ ta đã hiểu vì "Người Đặc Biệt" trong lời nói Phi Khâm có nghĩa gì rồi. Là huyết thanh chảy trong bản thân này chứ gì nữa

Bỗng nhiên khoảng giường bên kia trùng xuống, ta biết hắn đã quay lại, Phi Khâm nhẹ nhàng nhấc chân lên, sau đó nằm xuống và ôm ta vào lòng, mà không hề hay biết ta đang giả vờ ngủ

Vĩnh Ân này từng nghĩ đó là cái ôm ôn nhu, cùng che chở!! Nhưng mà giờ đã biết được sự thật rồi. Đây cũng chỉ là nằm trong toàn bộ kế hoạch của hắn

- Phi Khâm, đối xử với em như vậy có khiến anh vui không? Tại sao lại chọn em? Miễn cưỡng sống chung với người mình không yêu thích chắc hẳn anh khó chịu lắm nhỉ? Nếu như làm cho anh hạnh phúc, người ta

mắng em ngốc cũng được, chửi em ngu cũng chẳng sao. Chỉ là chút máu khác người thôi mà, em cho là được. Không sao hết, cứ xem như đó là món quà em cảm ơn anh vì thời gian qua đã cho em một “gia đình” nhé

Hôm nay có hai bạn khen Cổ tốc độ ra truyện nhanh và làm việc năng suất, giờ nghỉ lại nếu đi học mà chăm chỉ được như viết truyện có phải hay không Cổ cũng thành học sinh giỏi rồi:v

4. Chương 4: Kí Ức Của Vĩnh Ân (4)

Cơn mưa đêm qua làm bầu trời sáng nay trong lành hẳn lên, nhìn những tiếng chim hót ríu rít ngoài kia, ta nằm trên giường cười khẩy một mình

Phi Khâm đã đi làm từ sáng sớm, nếu như bình thường thì ta là nhân viên vệ sinh trong công ty hắn, cho nên lúc Phi Khâm đi làm thì ta cũng thuận tiện được chở đi theo luôn

Nhưng mà hôm nay tâm trạng ta đã bị kéo xuống dốc một cách thậm tệ, đầu đau đến chịu không được, cho nên liền nói dối hắn hôm nay một phải ở nhà một hôm. Phi Khâm nghe ta bị bệnh cũng tỏ ra quan tâm cùng lo lắng đến mặt mũi nhăn lại. Nhưng những hành động đó chỉ khiến trái tim của ta càng thêm tan nát mà thôi! Ta tự hỏi rằng

- Liệu Tường Uyên sống lại, em còn có thể gặp lại anh, còn có thể nhận được những tình yêu thương vun vật này nữa không?? Hay chỉ là một mình trời quang u tối đây

Ta nằm trên giường một lúc thật lâu, sau đó lại ngồi dậy, từ dưới giường lấy lên được mảnh giấy mà Từ Trúc bảo ta cất giữ thật kĩ, hóa ra trong đó chỉ có một số điện thoại

Vĩnh Ân ta kiếm được một chiếc vali xách tay nhỏ, thu gom hết áo quần cũ kĩ của mình, cùng chút tiền dành dụm mà bản thân mình làm nhân viên ở công ty Phi Khâm mấy năm qua rồi nhét hết vào một góc nhỏ vali, sau đó dùng chiếc điện thoại hắn tặng ta mà gọi cho con số trên giấy

Tiếng chuông vang lên thật lâu rồi mới có người bắt máy

- Tôi nghe đây ạ

Ta ngập ngừng hỏi

- Cậu là Từ Trúc có phải không?

Ở phía bên kia hình như đã nhận ra ta, liền dùng âm thanh lo lắng hỏi

- Anh Ân, anh có chuyện gì sao? Đã biết được sự thật có phải hay không? Họ đã làm gì anh?

Ta cười khổ lắc đầu, âm giọng biến khác hẳn đặc nói với cậu ấy

- Từ Trúc, hôm qua tôi vô tình nghe hết được sự thật rồi, nhưng mà Phi Khâm chưa có biết. Cậu đang ở đâu? Có thể mang tôi đi được không? Hành lí tôi đã chuẩn bị sẵn, Phi Khâm đã đi làm rồi!

- Được! Anh đợi em, Hỏa Sơn và em sẽ đến ngay đây. Anh trước hết cứ bình tĩnh, bọn em sẽ bảo vệ anh

Tiếng chuông đầu bên kia tắt đi, ta nhìn một lượt căn nhà mình cùng hắn sinh sống suốt gần ba năm mà tự dưng thấy chạnh lòng

Nếu như Tường Uyên không chết, chỗ ta nằm, ghế sofa ta từng ngồi, chỗ này và chỗ này nữa chắc chắn sẽ không đọng lại hình bóng của ta mà là của cô ấy. Nếu cô Uyên không chết, chắc rằng Phi Khâm bây giờ đã có một người vợ hiền cùng một mái ấm đúng nghĩa rồi chứ gì nữa. Lúc đó ta với hắn là sẽ không xuất hiện trong cuộc đời của nhau, sẽ là hai đường thẳng khác biệt

Ta hứa là sẽ nhường huyết thanh trong người mình cho Tường Uyên, nhưng ta không đủ can đảm để đối mặt với chính người ta yêu sau khi tự tay rút huyết thanh ra, cũng sẽ đích thân hắt đổ ta đi. Vĩnh Ân ta dù có cố gắng mạnh mẽ đến đâu, cũng sẽ ngã quỵ khi thời điểm đó xảy ra mất. Cả đêm qua ta suy nghĩ kỹ cả rồi, Tù Trúc từng nói cậu ấy là bác sĩ, Hỏa Sơn cũng đã biết chuyện, vậy nên ta sẽ nhờ vả họ một chút

Chỉ là một chút máu trong người thôi, ta tin họ làm được!

Ta tranh thủ ủi cho Phi Khâm vài cái áo sơ mi đi làm, công việc hằng ngày ta yêu thích nhất. Cũng có lẽ là lần cuối cùng ta vì hắn mà làm việc này nhỉ?? Bởi vì ta sợ những ngày không có ta, hắn thuê người làm không kịp mà phải mặc những áo vẫn còn vết nhăn đi làm thì sẽ bị cười cho mất. Nhưng có lẽ điều ta lo hơi bị dư thừa nhỉ?

Tiếng còi xe vang inh ỏi ở ngoài sân, chiếc áo cuối cùng được treo ngay ngắn trong tủ. Tấm ảnh ta và hắn chụp chung được đặt ở gần giường ngủ bị ta mở khung kính ra, xé đôi bức hình làm hai, ta trả lại cho hắn một mảnh hình không còn bản thân mình trong đó. Sau đó liền ngậm ngùi nhìn căn nhà từng cho ta mái ấm này lần cuối, nhìn đến những kí ức vui vẻ ở ngôi nhà này mà lòng đau đến tan nát, ta không khóc sẽ không khóc vào lúc này đâu. Làm xong việc cần làm rồi khóc cũng không muộn

Áo quần, hay vật dụng từng được hắn mua, ta đều cất vào một thùng giấy, tiền tiêu vặt hắn cho ta, Vĩnh Ân này chưa tiêu xài lấy một đồng nào cùng đều bỏ hết vào một phong bì mà trả cho hắn

Cái duy nhất của hắn tặng mà ta mang theo chính là chiếc điện thoại này, nếu như không phải ta ban này đã gọi cho Tù Trúc, bây giờ mà để lại thì Phi Khâm sẽ dùng thế lực của mình mà lần mò ra ngay, vì thế đem theo vẫn an toàn hơn

Hỏa Sơn và Tù Trúc đã đứng bên ngoài đợi sẵn, lúc ta đi ra họ liền đưa ta vào ngồi trong xe rồi phóng thật nhanh, ngoái đầu lại nhìn căn biệt thự to lớn đó một lần nữa, lòng thầm nhủ

- Đau một lần rồi sẽ qua, chỉ mong anh hãy thật hạnh phúc bên người mình yêu!!!

_____****

Phần Kí Ức Của Vĩnh Ân sắp kết thúc rồi, sau đó sẽ đến phần Nỗi Hối Hận Của Phi Khâm cũng dùng ngôi thứ nhất để kể nha chị em!!

5. Chương 5: Kí Ức Của Vĩnh Ân (5)

Trước khi vào chương mới thỉnh mọi người nhớ rõ truyện này Cổ viết hoàn toàn phi khoa học, việc huyết thanh hay làm hồi sinh người chết đều phi khoa học hết nhé!! Toàn tui tự nghĩ ra không đó:v

_____****

Hai người kia đưa ta đến một phòng khám tại vùng ngoại ô xa xôi hẻo lánh, ở đây rất ít người dân sinh sống, nhà này cách nhà kia một khoảng cách rất dài

Xách theo chiếc vali nhỏ, ta ngồi trên chiếc ghế sofa êm ái mà liếc nhìn mọi thứ xung quanh, Tù Trúc tranh thủ đi xếp sắp lại một căn phòng nhỏ cho ta ở, còn Hỏa Sơn thì rót một ly nước để trên bàn, sau đó hắn nói

- Thật xin lỗi, tất cả mọi chuyện đều do tôi gây ra mà khiến cậu phải bị liên lụy như vậy!

Ta ngơ ngác nhìn Hỏa Sơn thở dài đoạn khó hiểu hỏi hắn

- Anh cũng có liên quan đến vụ này? Vậy tại sao lại còn cứu giúp tôi?

Anh ta lắc đầu cười khổ, một bàn tay nắm lấy cổ tay bên kia cọ xát, nghe trong âm giọng như vừa hối hận vừa chua xót đáp

- Tôi và Tù Trúc là hai nhà nghiên cứu y học, Phi Khâm, Tường Uyên là bạn thân từ nhỏ đến lớn của tôi. Nhưng mà thật không may, chẳng hiểu sao gần bốn năm trước Tường Uyên lại bị suy tim rồi chết. Phi

Khâm cùng chị gái cô ấy như phát điên vì cái chết của Tường Uyên, hai người họ vì quá đau thương mà thiết lập một căn phòng đặc biệt trong ngôi nhà của Phi Khâm để ướp xác cô ấy. Cũng vào lúc đó, tôi khám phá ra được tác dụng của huyết thanh, nếu tiêm loại máu ấy vào người sẽ có thể cứu lại nhịp tim của Tường Uyên, kích hoạt lại não khiến cô ấy sống lại như bình thường. Lúc vừa bàn luận ý kiến này cho Phi Khâm cùng Tường Linh thì hai người họ mừng như điên, lao đầu vào tìm kiếm người có mang trong mình huyết thanh, nhưng người có huyết thanh rất hiếm, bọn họ đã tốn đến ba năm đã lục tung tất cả bệnh viện, và mọi góc ngách, đến cả bệnh án của người bị sốt nhẹ cũng không tha. Nhưng chẳng hiểu sao cuối cùng họ lại điều tra ra được cậu. Con mỗi còn lại ở đây gần đây nữa, Cho nên Phi Khâm liền....

Hỏa Sơn nói đến đây thì chợt im lại, câu cuối cùng không cần nói cũng hiểu rõ, nỗi đau thương lại dấy lên trong lòng một lần nữa, tự nhéo đùi để mong thanh tỉnh lại, ta hỏi

- Vậy tại sao anh lại quay lưng với bọn họ vào phút cuối?

- Bởi vì tôi nhận ra đó là một tội ác, người bị rút huyết thanh đi có thể bị tàn tật một phần cơ thể trên người, theo nghiên cứu của tôi, nhẹ thì liệt một chân, một tay, bị điếc, bị câm hoặc bị mù. Thậm chí nếu nặng thì ba ngày sau khi rút huyết thanh sẽ bị chảy máu thất khiếu dẫn đến tử vong. Tôi nghĩ rằng vì một người đã chết mà hủy hoại tương lai của người khác có đáng không?? Cho nên tôi không làm nữa, nhưng mà hai người kia vì quá ích kỷ mà lao đầu vào hố sâu, mặc cho tôi khuyên ngăn kiểu gì cũng không dừng lại. Thậm chí họ còn chuẩn bị những nhà nghiên cứu khác thay thế chỗ của tôi nữa, Hỏa Sơn này thật xin lỗi cậu!!

Thì ra là Phi Khâm đã chuẩn bị hết rồi, vậy tại sao hắn không giết ta luôn cho nhanh? Tại sao lại phải cho ta sống ở thiên đường một lúc rồi lại kéo ta về địa ngục vậy? Khâm em sẽ trả lại hết những gì mình nợ cho anh, từ nay về sau hy vọng nếu một mai này có gặp nhau em và anh sẽ không một ai liên hệ đến người kia nữa

- Hỏa Sơn? Anh giúp tôi một việc nhé?

Con người đục ngầu của hắn trợn lên hỏi

- Việc gì?

- Anh có thể rút huyết thanh trong người tôi ra rồi gởi cho Phi Khâm được không?

- Tại sao phải làm như vậy? Hắn có gì tốt mà cậu phải tình nguyện vì hắn đổi trả nhiều thế? Đừng sợ hắn sẽ tìm đến đây, tôi đủ năng lực bảo vệ cậu mà

Ta cười khổ lắc đầu, nước mắt không kìm được cuối cùng cũng rơi xuống, hình ảnh hắn và ta cùng nhau vui đùa, cùng nhau trải qua hạnh phúc cứ dần hiện rõ trong trí óc, cố gắng quẹt đi những giọt nước mắt trên ná, Vĩnh Ân ta đáp

- Người ta nói, nếu thật sự yêu ai đó thì việc chỉ cần người ấy hạnh phúc thì chính bản thân mình cũng sẽ vui. Phi Khâm bao năm qua phải sống trong đau khổ vì mất người yêu, lại còn phải chịu đựng tôi nữa. Chắc hẳn anh ấy rất mệt!! Phi Khâm tốt lắm, anh ấy cho tôi tình thương mà tôi chưa từng nhận được, anh ôn nhu, chăm sóc tôi suốt mấy năm trời mà không oán thán đến ai. Tôi biết Phi Khâm nhớ Tường Uyên lắm, người mình yêu mà chết đi thì ai có thể chịu được?? Thà để tôi hy sinh một chút nhưng đổi lại có hai người hạnh phúc sẽ tốt hơn

Ta vừa cười vừa khóc nhìn Hỏa Sơn, anh ấy bỗng nhiên mắng ta

- Cậu điên à? Cậu có nghe tôi nói không? Nếu huyết thanh bị rút ra cậu sẽ trở thành một người tàn tật thậm chí là mất mạng đó!! Vì nhìn hắn được hạnh phúc, hy sinh như thật sự là đáng?

Lúc được hắn hỏi câu này, lòng dưng cảm lẫn chiếm nỗi đau của ta, nắm chặt chiếc vali nhỏ, ta một hai kiên định đáp

- Đáng! Chỉ cần nhìn Phi Khâm cười, cái giá đó không đắt, hắn tốt như thế mà, ai mắng chửi tôi ra sao cũng được, tôi vẫn sẽ kiên quyết với ý nghĩ này!! Tôi không người thân thích, chết đi cũng không sao, tàn tật cũng chẳng ai xót đâu, nhưng Tường Uyên thì khác, cô ấy còn chị còn vị hôn phu của mình, để cô ấy

sống thay tôi sẽ có lợi hơn nhiều. Cầu xin anh đó Hỏa Sơn, chỉ là vì ta không chịu nổi cảnh tượng tự tay Phi Khâm đuổi ta đi nên Vĩnh Ân này mới nhờ đến anh! Cầu xin anh hãy đáp ứng ta đi mà

Hỏa Sơn nhìn vào mắt ta, sau đó thở hắt vài hơi, bóp vàng thái dương nói

- Một kẻ ngu ngốc

Ta biết ấy đã đồng ý rồi, trong lòng nhẹ hẫng lại trầm nghĩ, chết đi cũng được như vậy sẽ bớt đau khổ hơn, tàn tật cũng chẳng sao, như vậy nếu như gặp lại nhau, biết đâu hẳn thấy ngại rồi sẽ tỏ ra không quen biết càng tốt. Như vậy đỡ thống khổ hơn nhiều, Bỗng nhiên trong đầu ta nảy ra một câu hỏi

- Phi Khâm! Em chết đi, anh có đau khổ như lúc Tường Uyên ra đi hay không?? Hưm!! Chắc chắn là không rồi anh nhỉ

Ta ngồi trên ghế sofa, tự lực lại kí ức mà tìm niềm vui trong đó

6. Chương 6: Kí Ức Của Vĩnh Ân (kết)

Quá trình chiết lọc huyết thanh diễn ra liên tục trong sáu ngày, Hỏa Sơn nói nếu muốn có được một luồng máu tinh khiết thì việc tìm trúng mạch máu đó thật sự rất khó, và huyết thanh chảy ở trong mỗi cơ thể cũng rất ít

Ban đầu Tù Trúc nghe ta muốn rút huyết thanh ra liền phản đối kịch liệt, nhưng mà cậu ấy sau khi nghe ra những lời tâm tình của ta thì liền ngã quỵ xuống, ôm lấy Vĩnh Ân ta vào lòng rồi khóc lớn, miệng không ngừng nói

- Tại sao ông trời lại đối xử bất công với anh đến như vậy, Vĩnh Ân anh là người tốt nhưng mọi bất hạnh cứ tìm đến anh? Công bằng ở đâu rồi?

Ta lúc đó không biết phải nói gì, chỉ nhẹ nhàng vỗ lưng an ủi cậu ấy, cũng tự an ủi cho chính bản thân này

Di chứng của việc rút huyết thanh đã xuất hiện, đôi mắt của ta dần dần mờ đi, thậm chí có đôi lúc ta chìm trong bóng tối vô tận, phải mất đến mười lăm hoặc nửa tiếng sau thì ánh sáng mới trở lại, thậm chí đến ngày thứ tư thì dấu hiệu càng nặng hơn, ta biết rằng mình may mắn thoát chết rồi, nhưng đổi lại phải trả giá bằng đôi mắt

Hỏa Sơn và Tù Trúc liên tục hỏi ta có cảm nhận gì khác thường trong cơ thể hay không?? Ta lắc đầu nói chưa có, nhưng mà thật ra là ta đang giấu diếm, đợi khi nào bọn họ gọi lượng huyết thanh đến tận tay của Phi Khâm lúc đó nói rồi chưa muộn đúng không nhỉ?

Cuối cùng sáu ngày cũng trôi qua, cả người Vĩnh Ân này dường như một đến không chịu nổi nữa, Tù Trúc thấy ta cứ suy yếu nằm mãi trên giường cũng không biết làm sao, chỉ có thể đặt chén cháo đến bên cạnh, dặn dò ta vài câu rồi sau đó đi giặt áo quần cho ta

Nhìn cánh quạt đang xoay tròn trên trần nhà, lòng ta đau đến chịu không được, tuy miệng thì luôn muốn chúc Phi Khâm cùng Tường Uyên hạnh phúc, nhưng cứ tưởng tượng đến cảnh hân cùng cô gái khác nắm tay nhau đi đến quãng đời còn lại mà không phải là ta, lồng ngực giống như bị cả ngàn mũi dao cào nát không thôi

Chầm chậm cầm chén cháo lên húp từng chút một, sau khi cuối cùng cũng đã ăn hết chén cháo đó, định đặt nó xuống bàn, tự dưng bóng lại bao trùm hai con mắt, khiến ta mất đà ngã xuống giường, cái chén cũng theo đó mà tan nát, tiếng vỡ của thủy tinh giống như tâm trạng của ta hiện giờ, nát.. cuối cùng cũng tan nát đến không thể cứu vãn

Sang đến ngày hôm sau, Hỏa Sơn nói sẽ mang huyết thanh đến cho Phi Khâm, ta liền bảo anh ấy đợi một chút. Sau đó đóng cửa lại, bật chiếc điện thoại đã tắt nguồn từ lâu lên, thu âm những lời cuối cùng ta muốn nhắn nhủ với người ấy, ta nói rất lâu, nói thật nhiều, bởi vì ta biết đây là lần cuối cùng hai người bọn ta

liên hệ với nhau, không biết hẳn có chịu nghe hay không, nhưng ta vẫn cứ đầu nói hết vào điện thoại, cho nên mặc kệ nước mắt đã trào ra, ta cũng sẽ vừa nói vừa khóc

Ta khóc cho một tình yêu mình từng gìn giữ suốt bao năm nay, khóc cho một mái ấm mình từng chung sống, khóc là vì chúc ai kia hạnh phúc, và cái điều quan trọng nhất ta khóc cho những nỗi đau ta đã và sắp phải gánh chịu thêm

Một tình yêu ta từng cho là vĩnh viễn, một người yêu từng cho là tốt nhất, một cơn ác mộng thật đẹp không tên, xin hãy cứ để chính bản thân ta lấy nó làm chỗ dựa sống qua ngày đi!! Một kẻ sắp trở thành người mù, tiền bạc không có, học hành cũng không bằng người ta. Người thân thích thì lại quá xa xỉ, thử hỏi sẽ có ai tiếc thương cho tấm thân này hay không? Vĩnh Ân ta không tự thương mình thì thôi đi, dào ra ai có thể thương ta bây giờ? Giờ khắc này ta nhận ra, bóng tối không đáng sợ bằng tình yêu. Và ta cũng nhận ra rằng, cả đời này người làm ta tổn thương, nhưng khiến ta không ngừng thương hẳn chỉ có thể là Trác Phi Khâm thôi

Bao nhiêu lời cần nói ta đều thu vào chiếc điện thoại đó, rút chiếc nhẫn đang đeo trên tay ra, nhờ Hỏa Sơn gửi trả lại hết cho hẳn, nhìn chiếc xe ô tô đã đi xa, cơn choáng váng liền ập đến, sau đó ta ngất xỉu ngay trên nền đất, trong cơn mê man ta còn nghe thấy tiếng Từ Trúc ở bên tai lo lắng kêu gọi tên mình. Không hiểu sao, mắt đã nhắm nhưng giọt lệ vẫn có thể trào ra được!!

Cũng từ ngày đó, Vĩnh Ân ta liền sống trong bóng tối, sẽ không còn được nhìn thấy ánh sáng, vẻ đẹp của trần gian nữa rồi. Vĩnh Ân ngày xưa đã chết, bây giờ người thay thế cho cậu ấy chính là Ân Mù này đây

Kí Ức Của Vĩnh Ân chính thức kết thúc rồi, ngày mai đến Nỗi Hối Hận Của Phi Khâm nha chị em, dự là phần đó có 3-4 chương nha!!

Chờ má nay ra tới 5 chương luôn:v

7. Chương 7: Nỗi Hối Hận Của Phi Khâm (1)

Tối ngày hôm đó, Trác Phi Khâm tôi đi làm về sớm, cứ nghĩ rằng khi vào nhà vẫn sẽ có một người bật sáng đèn nhà chờ tôi về, mùi hương thức ăn sẽ lan tỏa khắp căn nhà, tôi và em như thường lệ sẽ cùng nhau ăn tối. Nhưng mà hôm nay, bóng tối bao phủ lấy cả một căn biệt thự rộng lớn, hơi ẩm tiếng nói, mùi hương đều không thấy đâu. Bầu không khí lạnh lẽo cứ như muốn đập thẳng vào mặt Phi Khâm này

Tôi đưa tay lên bật đèn điện, âm thanh trầm thấp từ cổ họng phát ra

- Tiểu Ân! Anh về rồi đây, em đâu rồi??!

Đáp lại những lời nói đó vẫn chỉ là một mảnh im ắng đến kì lạ, tôi cứ nghĩ rằng em vẫn còn mệt nên ngủ quên, thế là xoa xoa cổ mình, cởi áo vest đi lên phòng

Nhưng mà khi mở cửa ra, đập vào mắt tôi là một mảnh chăn gối gọn gàng, không một bóng người nằm đó. Liếc nhìn đến khung ảnh đã trống rỗng tự khi nào không hay, tôi linh cảm có điều gì không tốt, vội vã tiến đến cái tủ nhỏ. Ở đó tấm ảnh chúng tôi từng chụp chung chỉ còn một nửa phần hình của tôi, nhẹ cảm nó lên, phía sau lưng nó có một dòng chữ vụng về được viết ra

- Khâm! Em biết hết sự thật rồi, chờ một chút huyết thanh sẽ có, Chị Tường Uyên sắp về rồi, làm ơn đừng tìm em

Khuôn mặt băng lãnh của tôi lúc đó hiện lên một tia bất ngờ vô cùng. Vĩnh Ân.. hóa ra là biết hết tất cả sự thật rồi. Tôi cũng chẳng suy nghĩ vì sao em biết được sự thật, chỉ theo vô thức bấm số rồi gọi cho em, nhưng những gì tôi nhận được chỉ là số thuê bao

Hàng động gọi đi được lập lại nhiều lần, nhưng vẫn là Vĩnh Ân tắt máy rồi. Căn nhà lạnh lẽo đến đáng sợ, không hiểu tự lúc nào trong lòng lại dấy lên một cỗ chua xót. Nhưng mà tôi lại rất cố chấp, chỉ đành ngồi xuống giường cười khẩy với bản thân mình, cố gắng tìm ra động lực để trấn áp bản thân

- Cứ mặc kệ đi! Cậu ta chỉ là con thí thôi, con người đó nói Tường Uyên sẽ về thì tức là có nghĩa một ngày nào đó cậu ta cũng sẽ tự xuất hiện thôi, cái mình cần là huyết thanh của cậu ta, người mình yêu là Tường Uyên, hai cái này không liên quan đến nhau. Cũng không cần tốn công đi tìm kiếm cậu ta làm gì!! Như vậy cũng....tốt

Trác Phi Khâm tôi đứng lên, bước chân sang căn phòng ướp xác của Tường Uyên rồi bấm mật mã, khoảnh khắc tôi đặt tay lên chốt cửa, không hiểu sao lại tưởng tượng ra được hình bóng của Hoa Vĩnh Ân sau khi biết được sự thật thì đau lòng, tôi thấy em ấy rơi nước mắt, lại hình dung ra được em cô đơn, ôm vali lạc lõng giữa dòng đời

Bỗng nhiên nhớ ra em ấy là trẻ mồ côi, không cha không mẹ, bỏ đi rồi thì biết ở chỗ nào đây?? Tâm trạng lại kéo về xuống con số âm, tôi cũng chẳng có hứng thú vào thăm Tường Uyên nữa. Mà trực tiếp quay về phòng của mình nằm xuống, trong lòng thầm nhủ

- Chỉ là một tên mồ côi, mày lo lắng cũng chỉ là vì thương hại thôi, không cần nghĩ nhiều, đợi đến khi người mày thương sống lại, cậu ta sẽ chìm vào quên lãng, lúc đó cũng không cần tốn công tìm cách lựa lời chia tay gì cho mệt. Không phải rất hoàn hảo sao??

Nhưng mà sống với em cũng đã được vài năm, nói tôi không có tình cảm với em là nói dối, sau khi ăn tạm một chút mì gói em mua để sẵn, Phi Khâm tôi cũng chẳng có hứng thú làm việc nữa, trong đầu đều nhớ đến nhóc con thường hay chui rúc ở lòng mình đúng vào thời gian này, ban đêm khi một mình nằm trên chiếc giường rộng lớn, tôi vẫn cảm thấy không ổn. Không ổn chút nào, cảm giác thiếu thiếu cứ bám riết lấy bản thân. Khó khăn lắm mới nhắm mắt ngủ được thì lại có giấc mơ kì lạ ập đến

Trong mơ tôi cảm nhận rõ cô gái tôi gìn giữ bấy lâu cuối cùng cũng sống lại, khi tôi ôm cô ấy vào lòng thì bỗng nhiên Vĩnh Ân xuất hiện, đứng nhìn chúng tôi rồi bật khóc nức nở. Em ấy nói

- Khâm! Anh đừng đối xử với em như vậy, yêu em một chút có được không? Sao anh có thể tàn nhẫn vậy? Cầu xin anh đó, em mệt lắm rồi

Sau đó hình bóng em cứ mãi xa dần xa dần rồi biến mất khỏi tầm mắt tôi. Giật mình tỉnh lại nhìn đến khoảng trống bên cạnh, bỗng nhiên lòng tôi dấy lên nỗi hối hận vô cùng. Nhưng mà cố chấp vẫn là cố chấp, lúc đó tôi tự trấn an mình bằng một câu

- Chỉ là một thói quen xấu, sau này cũng sẽ bỏ được thôi!!

Nỗi hối hận của Phi Khâm chắc cỡ ba chương là hết rồi, chuẩn bị tới phần hiện tại hai đứa gặp nhau đó!! Phần hiện tại sẽ do Cổ kể ra nè!! Có chị em nào mong chờ thế nô công không:v

8. Chương 8: Nỗi Hối Hận Của Phi Khâm (2)

Quả đúng như lời Vĩnh Ân nói, chưa đến hai tuần sau Hỏa Sơn đã đến tìm tôi, khuôn mặt hần giận dữ đưa một chiếc hộp ra, trong đó chỉ có một chiếc điện thoại, chiếc nhẫn và ống nghiệm, Hỏa Sơn khuôn mặt lạnh lùng nói

- Vĩnh Ân đến cầu xin tôi rút huyết thanh ra đưa cho cậu, tôi vì thấy cậu ấy đáng thương nên mới giúp, còn chiếc điện thoại và nhẫn là cậu muốn trả lại hết, không muốn mắc nợ cậu thứ gì, Điều này khiến vị tổng tài ích kỉ đây đã vừa lòng chưa?

Cầm trên tay ống nghiệm có huyết thanh của em ấy, lòng tôi không rõ tư vị gì, chỉ biết nhìn chằm chằm vào thứ màu xanh này. Hỏa Sơn trước khi chuẩn bị ra về còn nói

- Chắc cậu chưa biết, nếu một người bị rút huyết thanh đi sẽ để lại di chứng tàn tật hoặc là tử vong, cậu Ân may mắn thoát chết nhưng nạn vì thì vẫn không thoát được, còn nữa những điều Vĩnh Ân muốn nói với cậu đều nằm trong chiếc điện thoại này. Tôi về đây!!

Lúc hần quay lưng bước ra khỏi cửa, tay hần khóa chặt lại thành một lại, dường như không cam lòng nói

- Phi Khâm hiện tại cậu không sống, cứ phải níu kéo quá khứ làm gì? Người chết họ không còn cảm nhận được cảm giác nhưng người còn sống hiện đang đau đến mức nào cậu có hiểu không? Vĩnh Ân... Cậu ấy sống cực khổ quá rồi, điều cậu ấy hy sinh vì người mình yêu, có đáng không? Tôi hy vọng cậu có thể quyết định rõ ràng, đừng để sau này phải hối hận

Tiếng động cơ xe ô tô đã đi xa, tay tôi vẫn cầm lấy ống nghiệm đựng huyết thanh, mắt nhìn chằm chằm vào chiếc điện thoại của em

Ôm hết tất cả mọi thứ lên phòng ngủ, tôi khóa chặt cửa lại, cầm điện thoại có chứa điều em muốn nhắn nhủ lên, màn hình máy xuất hiện ảnh tôi, nhiều đó cũng đủ biết em thương tôi đến thế nào rồi. Kích vào phần ghi âm, tiếng của Vĩnh Ân chậm rãi phát ra

- Phi Khâm!Anh nhận được huyết thanh rồi chứ? Xin lỗi vì đã mang nó đến chậm trễ, nhưng mà có vẫn còn hơn không anh nhỉ? À đúng rồi, áo sơmi của anh, em đã ủi sẵn và treo hết trên giá rồi, buổi tối nếu đói thì nhớ ăn chút mì của nhé, anh đừng uống cafe nữa không tốt cho sức khỏe đâu, uống một ít sữa nóng vẫn tốt hơn nhiều. A hình như em lo hơi bị dư thừa rồi nhỉ? Sau này sẽ có người quan tâm cho anh mà, Khâm!!chị Tường Uyên sắp về rồi,anh vui lắm phải không? Haha! Chỉ cần thấy anh vui là Vĩnh Ân này vui rồi, đừng lo cho em, cũng không cần phải cảm thấy tự dằn vặt mình đâu, này là em tự nguyện không ai ép cả...

Tôi nghe thấy tiếng em đang cố gắng kìm nén nước mắt, phải mất một lúc sau tiếng nói mới phát ra...

- Khâm!! Cảm ơn anh thời gian qua đã bao dung em, cảm ơn anh đã cho em biết được yêu thương, mái ấm gia đình là thế nào.....hức Khâm, sau này người đi bên anh sẽ không phải là một Hoa Vĩnh Ân nữa, mà sẽ là người anh yêu cả một đời mang tên Tường Uyên... Chúc anh hạnh phúc.... Tạm biệt người em từng yêu

Tiếng ghi âm kết thúc, đầu não tôi như bị đóng băng, từng câu từng chữ em nói đều đâm trúng trái tim tôi, khiến Phi Khâm này có thể hình dung ra em ấy đã phải cố gắng kìm nén, phải khóc biết bao nhiêu lần vì tôi rồi.Chiếc nhẫn tôi và em từng mang trên tay, cứ ngỡ người tháo bỏ nó ra đầu tiên là tôi,nhưng không ngờ tính thế lật ngược, là em nhắm mắt buông bỏ tôi trước mắt rồi

Hình ảnh em cứ hiện về trong đầu tôi, nỗi nhớ nhưng cứ ứa về một cách nhanh chóng, từng nụ cười từng lần làm nũng dần dần được khắc họa rõ nét

- Khâm!! Anh ôm em một chút đi

- Khâm ăn cái này nè. Em mới nấu đó, lại đây ăn lúc còn nóng sẽ ngon hơn

- Anh à! Em yêu anh nhất trên đời

- Bản thân này không ngờ, sẽ có một ngày mình có được một người yêu tốt nhất trên đời đó

Vĩnh Ân thương tôi như vậy, em ấy hoàn toàn tin tưởng tôi, hoàn toàn trao cả trái tim mình cho tôi. Vậy mà tên đồn mạt như Trác Phi Khâm màu lại phản bội, tổn thương em ấy...khiến em ấy chỉ có thể vừa cười vừa khóc cho bản thân mình

Chợt nhớ đến câu Hỏa Sơn nói

- Người bị rút huyết thanh không tàn tật thì cũng sẽ chết, tức là Vĩnh Ân đáng thương của tôi lại vì tôi mà mất đi một phần thân thể rồi. Em ấy không có người thân thích, nhóc con đáng thương đó sẽ phải biết trải qua những năm tháng còn lại như thế nào đây?

Bàn tay siết chặt lại thành nắm đấm, tư vị trong lòng tôi càng rõ ràng hơn, tôi nhớ em, tôi cảm thấy mình là một tên đồn mạt, căn nhà trống lạnh thiếu đi hơi thở của em bắt đầu khiến Phi Khâm tôi sợ hãi, nỗi hối hận cuộn cuộn lấy tim khiến tôi khó thở, nắm chặt chiếc nhẫn trong tay mình, tôi nhận ra một điều

- Tôi yêu Vĩnh Ân mất rồi, là một tình yêu thật sự không tính toán, không mưu mô. Chỉ muốn cùng em đi hết quãng đời còn lại. Ân! anh sai rồi, anh biết mình sai rồi, đợi anh đến tìm em, chúng ta cùng làm lại từ đầu nhé!!

_____*****_____

Chap sau là kết thúc Nỗi hối hận của Phi Khâm rồi, có lẽ vì là chap cuối nên hơi ngắn, mọi người thông cảm cho Cỏ nhé

Người ta nói đánh người chạy đi không ai đánh người chạy lại, Phi Khâm nhận ra lỗi lầm của mình sớm thì tốt hơn nhiều đúng hông nào

9. Chương 9: Nỗi Hận Của Phi Khâm (kết)

Đêm hôm đó, cả một căn biệt thự của tôi không có lấy một ánh đèn, tất cả ngoại trừ bóng tối thì vẫn là bóng tối mà thôi

Tôi nằm trên chiếc giường rộng lớn, nhớ đến Vĩnh Ân, tôi yêu em, tôi nhớ em vô cùng, con người là thế, lúc nào cũng tham lam có cái này rồi lại muốn cái kia, đến lúc một trong hai thứ biến mất thì lại lẫn ra tiếc nuối hối hận, tự dằn vặt bản thân mình vì sao lại đối xử với em ấy như vậy, tại sao tôi lại có thể đem một con người thuần khiết như thế ra làm một quân cờ cơ chứ?

Phi Khâm tôi từng dùng lời dối trá khen em ấy rằng

- Vì em thuần khiết, không dính một chút bụi trần, nhiều đó thôi cũng đủ để anh say đắm

Bây giờ ngẫm nghĩ lại hóa ra em hoàn toàn đúng với những điều đó, em đã hy sinh quá nhiều cho một con người đốn mạt này, nhưng cuối cùng Vĩnh Ân đã nhận được gì từ Phi Khâm này

- Ngoài nỗi đau, nước mắt, tổn thương về tâm trí, mất máu, mất đi sự tin tưởng, thậm chí vì tôi mà trở nên tàn tật, nhưng em chưa hề oán trách lấy một lời.

Tôi quyết định rồi, đã đến lúc tôi sống với sự thật, điều ảo tưởng viễn vông sẽ dẹp sang một bên. Phi Khâm tôi phải làm cho Vĩnh Ân sống trong hạnh phúc

Lê từng bước chân nặng nề đến căn phòng chứa xác Tường Uyên, chậm chạp bấm mã số bảo mật, vì là phòng ướp xác nên nhiệt độ rất thấp, khi vừa mở cửa thì hơi lạnh đập thẳng vào mặt tôi, tiến đến gần một thân ảnh đang nằm ở đó, đứng từ trên cao nhìn cô ấy đang được ngâm trong chất dung dịch, thân thể thì được cắm dây truyền, máy móc, bản số liệu thống kê độ săn chắc của da thịt, không gì là không thiếu

Tôi tốn một thời gian dài vào căn phòng này, nhìn cô ấy an ổn nằm đó mà lòng lại chột nhót vì em, nỗi hối hận lại đánh thẳng vào não, tôi thì thầm

- Chỉ còn một bước cuối nữa là em sẽ sống lại, huyết thanh anh đã tìm ra được, nhưng mà thật xin lỗi, Vĩnh Ân vì anh mà đánh đổi quá nhiều thứ, anh không thể phụ lòng cậu ấy được nữa. Hãy thông cảm cho anh gọi em là quá khứ, sẽ tạm cất em vào một góc trong trí não, em từng là người quan trọng nhất với anh, nhưng mà bây giờ và tương lai, mong em tha thứ cho tên khốn này, nếu em được đầu thai xin hãy chọn một người tốt hơn mà yêu nhé. Anh không thể cùng em thực hiện hạnh phúc như khi xưa ta đã từng hứa, hai người đến với nhau là duyên kiếp, anh xin lỗi, Phi Khâm anh bây giờ cần Vĩnh Ân, cậu ấy chịu nhiều đau thương quá rồi, Tường Uyên, em an nghỉ nhé. Tạm biệt người con gái anh ĐÃ TỪNG yêu

Tôi tiến đến bộ phận cơ cấu chính của căn phòng, đặt tay lên điều chỉnh hàng loạt máy móc, tiếng nói của máy tính vang lên

- Xác nhận vô hiệu hóa hệ thống, tất cả các thiết bị sẽ không hoạt động nữa. Xin mời bạn quyết định

Tôi nhìn hàng chữ này, sau đó khẽ mỉm cười mà bấm nút màu đỏ, âm thanh tí tí kêu vang khắp căn phòng, các vi tính, hơi lạnh, bình truyền khí cho Tường Uyên đều ngưng hết

- Hệ thống xác nhận ngưng hoạt động

- Một lần nữa tạm biệt em, Tường Uyên. Huyết thanh phải trả về lại cho chủ nhân của nó rồi. Em hãy an tâm ngủ đi

Tôi mỉm cười với bản thân mình, không có một chút hối hận, cùng chẳng có đau thương gì. Tôi biết tôi không sai, như vậy là cách giải quyết tốt nhất rồi. Dùng điện thoại mình gọi một cuộc, tôi thông báo với thư kí

- Đưa Tường Uyên về lại nhà của cô ấy, chuẩn bị lễ an táng vào ngày mai

Mặc cho thư kí thân cận có hiểu hay không, tôi trực tiếp tắt máy. Hình ảnh Vĩnh Ân lại hiện ra, tôi nhắm mắt hưởng thụ khuôn mặt đó trong trí óc của mình, từ túi quần lấy ra chiếc nhẫn em gửi cho tôi, hôn lên đó một cái, tôi nói

- Ân! Nếu như em đã buông bỏ, thì hãy để anh theo đuổi em lại từ đầu nhé. Lần này sẽ là anh theo đuổi bằng cả một con tim này!

Thời gian sau đó, Tường Linh chị gái của Tường Uyên liên tục đến nhà tôi làm loạn, cô ấy không ngừng mắng chửi tôi là một tên điên, một kẻ khốn nạn, luôn hỏi tôi vì sao lại để em cô ấy ra đi như vậy, đường cứu sống vẫn còn tại sao lại đập tắt

Phi Khâm tôi sau bao nhiêu lần im lặng cuối cùng cũng đã khôi phục lại dáng vẻ băng lãnh cũng bình tĩnh trước kia, hướng Tường Linh nói

- Người đi thì đã rồi, thân xác không thuộc về dương thế này nữa, níu kéo mãi cũng chỉ làm cô ấy không đầu thai được. Và cũng thật xin lỗi cô, hãy để tôi thất hứa một lần này đi, tôi yêu Vĩnh Ân! Tôi không muốn cậu ấy chịu bất cứ thương tổn nào nữa, tôi muốn sống cùng cậu ấy

Một năm qua đi, vì muốn tìm em nhanh hơn tôi liền nhấn thân vào hắc bang, trở thành một ông trùm khi vừa ở tuổi hai mươi chín, vì em tôi không tiếc điều gì, từ bạch đạo đến hắc đạo chỉ cần đường nào tìm ra Vĩnh Ân nhanh nhất tôi đều phá người đi tìm.

Chỉ cần em còn thở thì anh vẫn sẽ còn tìm, chỉ cần em còn đi được thì anh sẽ đuổi theo, dù là chân trời hay góc bể, anh vẫn sẽ tìm em

_____*****_____

Mai là đến phần hiện tại rồi chị em ơi:v chuẩn bị đến giờ Cỏ làm ngôi thứ ba kể lại cho chị em nghe nè

10. Chương 10: Hiện Tại (1)

Thành phố Y về buổi tối lại thay một màu sắc nhộn nhịp hơn, lớp lớp người người từ già đến trẻ đều đi trên đường phố, kẻ hẹn hò, người tụ tập bạn bè, những cuộc nói chuyện, tiếng cười, tiếng xe cộ, hòa lẫn với nhau tạo nên một âm thanh thật vui tai

Cũng tại trên đường đó, một thân ảnh nam nhân nhỏ nhắn trong tay cầm gậy gõ gõ lên bề mặt lề đường, như muốn đi đúng hướng, trên khuôn mặt của cậu ấy có thể thấy rõ một đôi mắt đục ngầu, vô hồn hiện lên, tuy nhiên ý cười trên miệng lại không hề giảm chút nào

Người này không ai khác chính là Hoa Vĩnh Ân của chúng ta, thì ra một năm trước Hỏa Sơn và Tù Trúc vì sợ họ Trác kia đến gây rối cho cậu, hai người bọn họ liền dùng thể lực của mình che dấu hết mọi thông tin của cậu, đồng thời ba người gấp rút chuyển về thành phố Y sinh sống

Vĩnh Ân hai con mắt đều bị mù, chẳng thể làm được công việc gì, Tù Trúc thấy vậy thì thương cậu lắm, một hai cứ bảo Vĩnh Ân an an ổn ổn sống ở đây, tiền hai người bọn họ thừa sức nuôi cậu, nghỉ đi nghỉ lại biết bây giờ mình tàn tật thế này, nếu không dựa vào người khác thì khó mà sống nổi, cho nên tuy cảm thấy ngại ngùng nhưng cũng đành phải gật đầu cảm ơn hai người bọn họ một tiếng

Cậu bây giờ không thể nhìn thấy gì được cho nên cuộc sống khá tẻ nhạt, nếu muốn tìm kiếm niềm vui thì cũng lắm chỉ có thể dựa vào đôi tai của mình để nghe âm thanh cuộc sống, dùng bàn tay để sờ soạn cảm nhận được mọi vật xung quanh. Từ Trúc luôn quan sát và để ý rằng Vĩnh Ân thường xuyên chui rúc ở trong nhà như vậy, sợ cậu buồn cho nên mấy ngày sau, một hai lần Vĩnh Ân ra đường đi dạo vào buổi tối, con người ấy rất tốt, hết dẫn cậu đi từ chỗ này sang chỗ khác, cho cậu ăn thật nhiều món ngon, còn dặn dò cậu ở đây có một quán trà sữa gần nhà, đường đi rất dễ, cho nên chỉ cần Vĩnh Ân chịu khó một chút là có thể tự mình đi ngay

Quả đúng như lời Từ Trúc nói, Vĩnh Ân bây giờ buổi tối nào cũng sẽ tự mình lần mò đường đi, ghé vào tiệm mua một ly trà sữa như thói quen hằng ngày, đến nỗi mấy người nhân viên ở đó vừa thấy cậu thôi liền niềm nở hỏi thăm

Vĩnh Ân đứng ở gần cây cột đèn giao thông, đợi âm thanh thông báo có thể qua đường dành cho người mù phát ra, thì chậm rãi băng qua. Nhưng mà hôm nay thật không hiểu sao cậu cứ đứng đợi thật lâu nhưng chưa có tín hiệu gì

Một cặp đôi nam nữ vô tình phía bên cạnh thấy cậu cứ đứng ngơ ngác như vậy, liền mở lòng tốt nói

- Anh ơi! Hôm nay âm thanh thông báo bị hỏng rồi. Để chúng em giúp anh qua đường nhé!

Ánh mắt đục như sương đó hướng đến chỗ phát ra âm thanh, Vĩnh Ân cười cười cúi đầu cảm ơn

- Thật ngại quá, vậy tôi làm phiền mọi người một chút rồi. Cảm ơn rất nhiều! Chỉ cần đưa tôi qua phía bên kia là được rồi

- Không sao mà!! Chỉ là tiện đường thôi. Nào chúng ta cùng đi

Dưới sự trợ giúp của hai người bạn họ, Hoa Vĩnh Ân cuối cùng cũng có thể một đường đi đến được tiệm trà sữa thân quen. Nhưng mà sao cậu cứ nhận được có người đang đi theo phía sau mình vậy

Rồi rất nhanh sau đó, cậu lại tự trấn an

- Một kẻ mù như mình thì ai đi theo chứ? Ngoại trừ trong túi chỉ có vài đồng lẻ ban này Hỏa Sơn cho vừa đủ để đi mua trà sữa, thì còn lại có cái gì đắt giá đâu?? Chắc lại nghĩ nhiều nữa rồi

Sau ba mươi phút đồng hồ loay hoay, cậu cuối cùng cũng thành công mua được ly thức uống mình yêu thích, lúc muốn đi về thì phải băng qua con đường này, Vĩnh Ân dùng cây gậy hết đưa sang bên này rồi lại vẩy sang bên kia, ánh mắt vẫn thủy chung là mù mịt, cậu nói lớn

- Xin hỏi ở đây có ai không ạ? Làm ơn giúp tôi qua đường với!

Bỗng nhiên một thân ảnh bước đến, một tay cầm lấy tay cậu, một tay quàng qua vai, người ấy không nói gì, chỉ nhẹ nhàng đỡ cậu đi

Mùi hương nam tính khẽ xông vào mũi của Vĩnh Ân, vết chai sần ở tay khiến cậu bất giác giật mình, con người này...cho dù có giá thành tro cậu vẫn có thể nhận ra, hơi thở nặng nề của hắn khiến cậu càng thêm chắc chắn hơn, cậu cảm nhận được cả người hắn đang run lên!! Lúc vừa qua được lề bên kia, cậu hướng phía hắn nói

- Cảm ơn anh!! Phi Khâm

11. Chương 11: Hiện Tại (2)

Trác Phi Khâm như không thể kìm nổi nữa, trực tiếp ôm cậu vào lòng, giọng nói anh chứa nhiều phần run rẩy

- Ân! Thật xin lỗi, anh là kẻ đốn mạt, anh không nên đối xử với em như vậy, anh là kẻ tồi mà...

Đôi mắt xám tro của Hoa Vĩnh Ân tuy không thể hiện được cảm xúc, nhưng mà tim cậu vẫn có thể hoạt động như bình thường, một năm qua nói cậu không nhớ người này là nói dối, nhưng muốn cậu có thể quay về như trước kia thì càng không được, cho nên cậu tập sống theo cách buông bỏ là tốt nhất

Dùng một chút lực để thoát ra khỏi người Phi Khâm, cậu nở nụ cười đối với anh nói

- Trác tổng tài không có lỗi, là tôi tự nguyện đưa huyết thanh cho anh, nếu muốn nói xin lỗi thì phải là tôi mới đúng! Thật xin lỗi anh vì mấy năm qua đã gây rối cho anh nhiều rồi, đừng tự trách mình nữa. Tôi..bây giờ sống rất ổn, chỉ là mong anh..có thể xem chúng ta như hai người dưng, không ai nợ ai, như vậy là tốt lắm rồi

Lời vừa nói xong, cậu lại quay đi, đưa chiếc gậy xuống gõ lên làn đường để tìm kiếm lỗi về

Trác Phi Khâm nhìn bóng lưng đơn bạc ấy đang cố gắng bước đi, trong lòng đau đớn đến không thể thở được

Anh nợ cậu nhiều quá, anh nợ cậu một đôi mắt để nhìn thấy thế gian, nợ cậu một tình yêu thật sự, nợ cậu một nụ cười thuần khiết của lúc trước. Nợ luôn cả những giọt nước mắt cậu đã từng rơi, nếu có một điều ước, Trác Phi Khâm này chỉ muốn quay về quá khứ, tự mình đâm mình một nhát, để giết chết bản thân khốn nạn này

Đôi chân đi theo phía sau lưng cậu, Hoa Vĩnh Ân bước một bước Trác Phi Khâm nhẹ nhàng thả lại một nhịp đuổi theo sau, cứ chậm rãi chậm rãi mãi vậy, anh giống như là đang đứng ở phía sau âm thầm theo dõi, bảo vệ cậu

Người ta nói mất cái này lại tạo thế mạnh cho cái khác, Vĩnh Ân cũng vậy, cậu tuy đã mù đôi mắt, nhưng mà ngược lại năng lực cảm nhận và lắng nghe lại tăng lên rất nhiều, cậu nào phải kẻ ngốc khi nhận ra vị kia đang đi theo mình đâu. Nhưng là mặc kệ đi, dù sao hai người cũng đã kết thúc rồi, đường là của chung anh muốn đi kiểu gì, cậu cấm được chắc?

Đoạn đường về nhà của Hỏa Sơn không dài lắm, cho nên chưa đầy hai mươi phút sau, Vĩnh Ân đã có mặt trước một căn biệt thự rộng lớn, đi đến trước cổng chính, cậu lần mò tìm chiếc chuông rồi nhấn nó, đoạn quay người lại cúi người với anh

- Phi Khâm! Cảm ơn anh đã đưa tôi về đến tận nhà, thật ngại quá, lại phải làm phiền anh rồi

Trác tổng tài vừa định nói gì thì cửa mở ra, Từ Trúc nhanh nhẹn hỏi

- Ái chà chà! Hôm nay đi ngoài đường có vui không anh Ân...hả Trác Phi Khâm...

Mới một giây trước A Trúc còn cười nói vui vẻ, vậy mà một giây sau lập tức chạy ra che chắn cho Vĩnh Ân, khuôn mặt ngoại trừ tất giận thì vẫn là tức giận, giọng nói lạnh lùng hướng anh hỏi

- Không hiểu chúng tôi còn thiếu nợ điều gì, mà khiến vị tổng tài cao lãnh phải đích thân đến tận đây như vậy chứ? Nếu tôi đoán không nhầm, đáng lí ngài phải ở nhà chăm lo cho cô vợ bé nhỏ của mình chứ?

Phi Khâm biết vì sao Từ Trúc giận đến vậy, anh cũng không có bức mình hay cáu gắt gì cả, ánh mắt mang một mảng u sầu không thôi, âm thanh nặng nề đáp lại

- Tôi...đến đón Vĩnh Ân về

Từ Trúc trực tiếp bùng nổ, bình thường con người này lúc nào cũng tỏ ra vui vẻ cùng sáng khoái, thế nhưng bây giờ lại ra sức rửa xả không ngừng

- Cút! Con mẹ nó tôi nói anh cút ngay. Anh nghĩ anh ấy là cái gì, không phải muốn vứt thì vứt muốn mang về thì mang về, năm xưa tôi cùng Hỏa Sơn đã ra sức khuyên ngăn anh ra sao hả?? Nhưng mà đối lại cũng chỉ là một tên ích kỉ khốn nạn, Vĩnh Ân vì anh mất đi đôi mắt, vì anh mà bị người đời xa lánh, vì anh mà bị nhiều người gọi là kẻ mù vô dụng, thiệt thòi đó ai chịu cho anh ấy, nước mắt anh ấy từng rơi, ai sẽ là người có thể lau hộ đây, vết rách ở trái tim bị tổn thương nặng, kim chỉ làm sao có thể vá được? Ngài nói đến đón anh ấy về, vậy tại sao vào những ngày đầu anh ấy ra đi ngài không thực hiện, phải để tận đến bây giờ làm cái gì hả? Trác Phi Khâm, chúng tôi mong ngài biến khỏi đây càng sớm càng tốt!!

Vĩnh Ân thấy tình hình không ổn, liền vội vã lưng Từ Trúc trấn an

- Phi Khâm không làm gì tôi cả, anh ấy còn tốt bụng đưa tôi qua đường nữa đó, cậu bớt giận đi mà

Hỏa Sơn nghe tiếng động lớn ở ngoài này liền chạy ra, chỉ thấy Vĩnh Ân đứng sau lưng Tiểu Trúc, còn người ở ngoài không phải là Trác Phi Khâm sao??

Anh ta còn chưa kịp nói gì thì họ Trác đã quỳ xuống, hướng ba người nói

- Cả đời này, anh chưa quỳ trước ai bao giờ. Nhưng vì em, cho dù có phải chết anh cũng không tiếc, Vĩnh Ân! anh biết là mình không tốt, không nên đối xử với em như vậy, sau khi Hỏa Sơn đến đưa huyết thanh của em cho anh. Bản thân liền nhận ra anh đã yêu em mất rồi, đêm nào cũng giật mình vì thiếu hình bóng em, về đến nhà thì chỉ là một mảnh u tối đáng sợ, nụ cười của em liền bán riết lấy anh, ở bên em anh bình yên lắm, em khiến anh quên hết mọi sầu lo, luôn luôn âm thầm ở phía sau cổ vũ cho anh mà không hề oán trách một lời. Cuối cùng Trác Phi Khâm này nhận ra mình sống không thể thiếu Hoa Vĩnh Ân. Anh bỏ cả một năm qua đi tìm em!! Tuy biết là đã muộn rồi, nhưng mà anh hứa sẽ không làm em tổn thương thêm lần nào nữa đâu. Vĩnh Ân về với anh có được không??

Vĩnh Ân nghe trong lòng trái tim một lần nữa dấy lên đau buồn, cậu còn chưa kịp nói gì thì họ Từ đã nắm tay cậu kéo đi, đoạn nói to

- Hỏa Sơn đóng cửa lại, em không muốn thấy hấn

Nhìn người yêu bé nhỏ của mình đã xù lông nhím, họ Hỏa cũng hết cách, chỉ đành nói với anh

- Cậu về đi. Vĩnh Ân sống rất tốt, đừng làm phiền cậu ấy nữa

Trác Phi Khâm cười khổ, lắc lắc đầu đáp

- Tôi sẽ quỳ ở đây để chờ em ấy, tôi phải chuộc lỗi với em. Dù có làm cách gì, chỉ cần khiến em ấy mở lòng lại, tôi đều cam chịu

Hỏa Sơn cũng không nói gì nữa, trực tiếp đóng cửa bỏ mặc anh ở ngoài chờ người

12. Chương 12: Hiện Tại (3)

Từ Trúc nhìn Vĩnh Ân đã an an ngủ ở trên giường, liền chỉnh lại góc chăn cho hơi lạnh không thể lùa vào cậu, sau đó mới rón rén bước ra, Hỏa Sơn đứng ngay bên mép cửa, ôm A Trúc vào lòng nói

- Phi Khâm vẫn còn quỳ ở đó, bây giờ giờ đã là mười một giờ đêm rồi. Phải làm sao đây?

Cậu thở hừ hừ bằng mũi, sau đó nghiêm giọng đáp lại

- Khóa cửa rồi thì hấn chẳng thể trèo vào đây, một lát nữa hấn chịu hết nổi sẽ bỏ về thôi. Anh đừng bận tâm, chúng ta đi về phòng, đừng đứng ở đây phá giấc ngủ của anh Ân

Cánh cửa vừa khép lại, bỗng nhiên hai con người đục ngầu của Vĩnh Ân mở ra, cậu cứ như vậy, đôi mắt tròn tròn nhìn lên trần nhà không một tiêu cự. Tuy dù có nhắm hay mở mắt, thì bóng tối vẫn sẽ ở xung quanh cậu, nhưng điều này lại biểu thị cho một điều. Ngay từ ban nãy đến giờ, Hoa Vĩnh Ân chưa buồn ngủ

Phòng của Từ Trúc và Hỏa Sơn ở lầu hai, còn cậu là người mù, đi lên đi xuống cầu thang sẽ rất nguy hiểm, cho nên hai người kia quyết định xây cho cậu một căn phòng ở gần phòng khách, để Vĩnh Ân tiện bề đi lại, Hỏa Sơn còn là một người thể lực về đêm rất tốt, buổi tối hai người kia hoạt động mạnh sẽ ảnh hưởng đến cậu, vì thế phòng của bọn họ cùng là phòng cách âm loại tốt nhất!! Bây giờ dù mưa có to đến cỡ nào, ai cãi nhau ra sao thì Hỏa Sơn và Từ Trúc hoàn toàn không hề nghe thấy

Hoa Vĩnh Ân nhẹ nhàng ngồi dậy, xốc chăn lên, sau đó dùng đôi chân rà sát xung quanh để tìm đôi dép mang trong nhà. Cậu kiểm tra chiếc chìa khóa nhà đã được đeo trên cổ, sau đó mới rón rén đi ra ngoài sân vườn. Vì sống ở trong nhà này cũng được một năm, cho nên mọi đường lối cậu đều nắm rõ trong lòng bàn

tay, không cần phải dùng gậy dẫn dắt, Vĩnh Ân chỉ cần đi từ từ, chậm chậm cũng có thể ra được ngoài sân vườn, Phi Khâm vừa thấy cậu đứng cách mình một cánh cửa, liền cố nhướn người kêu

- Ân!Cuối cùng anh cũng đã có thể nói chuyện với em

Suyt

Cậu đưa tay ra hiệu im lặng, rồi lại nhẹ nhàng tìm kiếm ổ khóa, dùng chiếc chìa khóa treo ở cổ, cuối cùng sau mười phút đồng hồ trôi qua, cánh cửa liền bật mở

Vẫn là ánh mắt ngơ ngác đó, cậu không biết anh đích xác là quỳ ở đâu, cho nên chỉ có thể đứng im tại chỗ cười nhẹ nhàng nói

- Anh về đi!Tôi đã nói rồi, anh không cần tự trách bản thân mình đâu, cũng không cần làm ra hành động đó để chuộc lỗi. Là tôi tự nguyện mà!! Mất đi một đôi mắt, đối với người vô dụng như tôi thì không có gì cả. Ngược lại nếu cứu lấy hạnh phúc của hai người, tôi cảm thấy như vậy rất tốt, cũng xem như đó là cái ơn tôi trả cho anh vì khi trước đã khiến tôi cảm nhận được mái ấm là gì đi. Tôi không ghét anh đâu

Phi Khâm cố gắng đứng dậy, nhưng đôi chân chẳng chịu nghe lời, vì quỳ suốt mấy tiếng đồng hồ nên giờ đây đầu gối đã tê nhức đến độ anh chỉ vừa mới khập khiễng đứng lên thôi thì liền ngã cái bịch xuống đất

Nghe tiếng động nặng nề nện xuống, Vĩnh Ân lập tức xoay đầu đến chỗ đó, giọng nói mang lo lắng hỏi

- Anh bị sao vậy?

Phi Khâm cố gắng chống thân thể dậy, phải mất một lúc sau anh mới có thể khập khiễng đi lại chỗ cậu, đoạn nắm tay Vĩnh Ân rồi hôn nhẹ lên đó, cảm giác ấm nóng dán trên tay mình khiến cậu bất giác giật mình, vội vã rút tay giấu ra sau lưng, anh nhìn hành động đó mang trong lòng buồn trĩu, giọng nói khàn đặc phát ra

- Cho anh một cơ hội làm lại từ đầu được không? Anh biết là anh sai nhiều lắm, đáng lí anh nên nhận ra là mình yêu em sớm hơn để không phải thành ra như bây giờ. Đi theo anh có được không? Anh hứa sẽ dùng cả quãng đời còn lại để yêu và bù đắp cho em

Con người một khi đã buông tay thì sẽ chẳng còn hy vọng hay chấp niệm gì về thứ đó. Mặc dù Vĩnh Ân vẫn còn thương Phi Khâm rất nhiều, nhưng trái tim cậu lại không cho phép mình yêu hẳn thêm một lần nào nữa. Cậu sợ bị hấn bỏ rơi, sợ rằng khi quay về lại trở thành con thí, sợ rằng mình lại sống trong ác mộng được phủ bởi lớp bọc bằng những ngày tháng bình yên một lần nữa. Tất cả liên quan đến con người này đều khiến cậu không muốn dính dáng đến nữa. Bởi vì cái quan trọng nhất là cậu sợ đau

Trong vô thức, không hiểu vì sao cậu đưa tay lên gò má của hấn mà sờ soạn, sau đó nước mắt đã khô nay lại trào ra, cậu vừa cười vừa khóc nói

- Khâm! Chúng ta không thể quay về như trước nữa. Hai ta bây giờ là đường thẳng đối lập hoàn toàn, đường anh anh đi, đường em em đi. Em thật sự đã không thể yêu anh như trước nữa rồi, lại càng không thể là một cậu nhóc khi xưa chỉ cần vài xấu hổ dành thù có thể vô tư mà nhào vào lòng anh được. Em bây giờ đã khác, cảm xúc mãnh liệt đó chết từ lâu rồi. Cho nên cầu xin anh nếu thật sự yêu em thì hãy buông bỏ đi có được không? Sau này xem nhau như người dưng, không ai nợ ai đi, em thật lòng cầu xin anh buông tha đi mà

Con người đực ngầu cứ rơi nước mắt, Phi Khâm lần đầu tiên nghe cậu dùng hai chữ " cầu xin" đối với mình, ánh mắt trở về tuyệt vọng, anh biết cậu thật sự đã bị mình bức bách đến không chịu nổi nữa, cho nên liền áp tay mình lên mặt cậu, như Vĩnh Ân đang làm với anh, sau đó vuốt nhẹ hàng nước mắt ấy đáp

- Thời gian qua không có anh em sống ổn lắm hả??

- Ừm...rất tốt..tốt lắm

Anh cười khổ nhẹ nhàng nói tiếp

- Tiểu Ân!! Anh biết rồi,đừng dùng chữ cầu xin này một lần nào nữa nhé. Anh sẽ buông tay em, để em không phải chịu khổ nữa

Đoạn anh rút trong túi một lọ thủy tinh vuông vuông có chứa đựng huyết thanh và đặt nó vào tay cậu

- Thứ này chính là huyết thanh, anh trả về lại cho chủ nhân của nó. Phải sống thật hạnh phúc biết chưa? Đi đường nhớ phải cẩn thận. Sau...sau này chúng ta sẽ là hai người xa lạ như em đã nói. Phải sống thật tốt đó, ăn nhiều vào, dạo này ốm quá rồi, nhớ kĩ những lời anh dặn dò. Anh cũng xin hứa rằng, kể từ nay về sau sẽ không có một Trác Phi Khâm xuất hiện trong cuộc đời em nữa. Tạm biệt em!

Phi Khâm nói xong liền buông bỏ đôi tay mình ra, nhẹ nhàng thoát ra khỏi người cậu, sải đôi chân dài chậm rãi bước đi. Bóng lưng anh đơn bạc cứ chậm rãi hút sâu vào trong màn đêm tĩnh lặng

Từ Trúc và Hỏa Sơn hóa ra này giờ đều đứng một góc khuất nghe hết cuộc nói chuyện giữa hai người, sau khi xác định tên kia đã đi, A Trúc bước đến đỡ Vĩnh Ân vào nhà, giọng an ủi

- Tốt rồi! Sau này sẽ không ai làm khổ anh nữa, buông bỏ là cách tốt. Anh không cần phải đau khổ nữa rồi, chúng ta vào ngủ thôi

Vĩnh Ân trong lòng trầm suy tư

-Đúng!buông bỏ được là tốt, tuy tim vẫn còn thương còn yêu hấn, nhưng không thể vì một người mà tự làm đau mình, đau rồi cũng thành quen, năm tháng sẽ chôn vùi tình yêu này giúp cậu thôi mà. Vĩnh Ân cậu làm tốt thật không?? Đây là câu hỏi thật khó

_____*****_____

Chuyện bên lề

Cổ: Con trai lớn, mẹ biết con tuy đau lòng nhưng con hy sinh vì người mình yêu, chấp nhận buông bỏ như vậy rất ra dáng đàn ông:v

Phi Khâm: * cười cười* Buông bỏ cái quần què nè!!

13. Chương 13: Lật Mặt

Sang đến sáng ngày hôm sau, Hỏa Sơn cùng Từ Trúc đều dậy từ rất sớm, hai người bốn cặp mắt đều nhìn chăm chú vào lọ thủy tinh vuông có chứa huyết thanh, đoạn họ Hỏa nói

- Anh không nghĩ là cậu ấy lại chịu buông tay dễ dàng như vậy? Trong này đúng là huyết thanh thật, nhưng mà tính tình của Phi Khâm trên thương trường được so sánh như chúa tể sơn lâm đội lốt cáo, anh chắc chắn rằng vụ việc bên trong này vẫn còn có vấn đề

Từ Trúc vỗ nhẹ lên tay hấn, giọng nói thập phần dễ chịu đáp lại

- Đừng suy nghĩ quá nhiều! Hôm qua em thấy họ Trác kia rất thành tâm, em nghĩ là hấn đã nản rồi nên mới làm vậy. Mặc kệ hấn đi, huyết thanh về là tốt, Vĩnh Ân sẽ lại được thấy ánh sáng lần nữa thôi

Nhưng mà hai người vừa tâm sự chưa được bao lâu, một thân ảnh mặc vest đen liền xuất hiện, khuôn mặt đều lộ ra vẻ bình tĩnh như chỗ đang đứng chính là nhà mình, theo sau còn có cả một đoàn khuôn mặt sắc lạnh không kém. Người đó không ai khác chính là Trác Phi Khâm,nở nụ cười xã giao anh nói

- Làm phiền đến hai người rồi, tôi đến để tìm gặp Hoa Vĩnh Ân

Từ Trúc thấy Phi Khâm thì như thấy quỷ, khuôn mặt vừa mới dịu lại đôi chút thì bây giờ lại hóa giận dữ, cậu chỉ thẳng mặt anh gầm gừ

- Anh còn đến đây làm gì? Mau cút đi, chẳng phải đã nói buông tay Vĩnh Ân rồi hay sao? Bây giờ vác xác đến là ý gì?

Phi Khâm khuôn mặt chợt lạnh hơn cả Nam cực, âm lãnh trên người bức ra, hấn vẫn một bộ dáng điềm tĩnh đáp

- Chuyện của tôi và em ấy? Có liên quan đến các người?

- Anh và anh Ân đã hết liên quan ngay tại lúc anh ấy bị mù rồi, đây là nhà tôi, yêu cầu anh đi ra ngay trước khi tôi còn nói tử tế

Trong lúc Hỏa Sơn đang muốn lên tiếng gì đó, thì đã bị họ Trác chặn cứng họng

- Tù Trúc, nếu tôi nhớ không lầm, cha cậu từng tham ô, làm việc không trong sạch, bây giờ bị người ta truy lùng khắp mọi nơi. Mà hiện giờ, kẻ mạnh là tôi, nếu không muốn cha cậu vào tù thì hãy câm miệng lại đi. Để tôi đến gần Vĩnh Ân, đổi lại cha cậu sẽ an toàn, còn không thì một cuộc điện thoại của tôi, ông ta đến cái xác cũng không có để bỏ vào quan tài

- Anh...anh dám uy hiếp tôi?

- Tôi cái gì không dám? Trong một năm tôi liền đi lên thành ông trùm của hắc bang, mạng người chết dưới tay tôi không phải là không có, vậy Trúc công tử nghĩ rằng cái mạng tôm tép của cha cậu tôi sẽ nói đùa? Vả lại tôi chỉ muốn đến để quan tâm, chăm sóc em ấy, cũng không làm hại gì các người cả, chúng ta nước sông không phạm nước giếng. Thế nào?? Trao đổi chứ??

- Anh... Thật ghê tởm

- Cha cậu hiện đang trốn ở Singapore, gần ngay tại căn cứ của một bộ phận hắc bang của tôi. Muốn ông ta chết thì cứ nói tiếp, tôi không cãi lại đâu!

Tù Trúc bây giờ không còn là cảm xúc tức giận hay chán ghét người này, thay vào đó là một nỗi sợ không tên, hết cách cậu đành phải cuối đầu nói

- Tôi...tôi đồng ý, nhưng chẳng phải anh đã nói sẽ buông bỏ rồi hay sao, bây giờ đến gần anh Ân? Chắc gì anh ấy sẽ chấp nhận?

Bỗng nhiên giọng của anh nhẹ hẳn đi, không còn là khí tức ộ thần ban nãy, mà bây giờ chỉ có một mảng u buồn

- Cho dù là mười năm hay cả đời, chỉ cần Vĩnh Ân còn sống, thì tôi vẫn sẽ theo đuổi, sẽ cố gắng sửa sai lại lỗi lầm của mình, tôi nợ em ấy tiếng yêu, nợ em ấy một hạnh phúc, nợ em ấy một gia đình chân chính. Cho nên bây giờ sẽ cố gắng bù đắp lại cho Vĩnh Ân. Tù Trúc! Cảm ơn cậu đã không làm khó tôi. Cứ yên tâm đi, một tháng sau thuộc hạ của tôi sẽ lo liệu cho gia đình cậu

Tù Trúc cùng Hỏa Sơn biết bây giờ quyền lực và địa vị của hắn ở đâu, nên cũng biết giới hạn của mình, hai người không phản kháng gì cả, chỉ biết gật đầu tỏ vẻ đồng ý

Trác Phi Khâm hỏi

-Tiểu Ân đã ngủ dậy chưa?

Hỏa Sơn đáp

- Đã dậy rồi! Cậu ấy đến nhà kính trồng hoa để đi dạo rồi, căn nhà đó ở phía sau

Phi Khâm gật đầu tỏ vẻ cảm ơn, sau đó trước khi đi còn không quên căn dặn

- Đám người đi theo phía sau tôi đều là người trong hắc bang, Tù Trúc họ đến để bàn bạc chuyện của cha cậu, hai người thông thả nói chuyện với bọn họ. Tôi đi trước!!

Nói rồi, đôi giày da của anh quay gót bước đi, khuôn miệng nhếch lên nụ cười nhẹ nhàng, anh thầm nghĩ

- Vĩnh Ân nếu em không muốn một Phi Khâm tổng tài xuất hiện ở cuộc đời em thì hãy để anh dùng một thân phận mới đến gần đi. Mặc kệ ai nói anh độc ác, mặc kệ em có chán ghét hay ngó lơ anh, thì anh vẫn sẽ không bỏ cuộc đâu. Khi trước là em yêu anh, vậy thì chúng ta đổi ngược lại đi, hiện tại em cứ đứng yên đó, để anh tự đi đến dùng cả đời để bù đắp yêu thương lại cho em đi? Tha thứ vì sự ích kỷ này của anh. Nhưng mà đã yêu em rồi, thì anh đây không thể buông được

Cổ nói mọi người nghe, còn một lần ngược Phi Khâm nữa đó:v

14. Chương 14: Cứ Đánh, Cứ Mắng... Nhưng Anh Sẽ Không Bỏ Cuộc

Hoa Vĩnh Ân dùng chiếc gậy gỗ nhẹ lên trên nền đất, nhà kính trồng hoa này là do Tù Trúc cùng Hỏa Sơn xây riêng cho cậu, bởi vì sợ bản thân buồn chán trong những năm tháng mù lòa này, Tù Trúc chọn hoa và những cây nhỏ rất kĩ lưỡng, loài hoa nào mà có gai gây nguy hiểm đến cậu thì đừng mong được đặt vào đây. Cho nên dù vẫn không thấy gì, Vĩnh Ân vẫn có thể ung dung đi dạo trong đây mà không hề bị tổn hại đến thân thể dù chỉ một chút

Bỗng nhiên cây gậy trong tay xuống đất khiến Vĩnh Ân lúng túng, một lát sau khi đứng như trời trồng thì lại vung về ngồi xổm xuống, bàn tay bắt đầu rà soát khắp mặt đất

Trác Phi Khâm vừa xuất hiện thì liền thu cảnh đó vào mắt, anh nhẹ bước đến nhặt chiếc gậy đã lăn ra xa khoảng cách của cậu, rồi sau đó bước đến gần, nhẹ nhàng nắm hai bàn tay đang đặt ở dưới đất kia, Hoa Vĩnh Ân bất ngờ bị đụng chạm liền giật mình. Bàn tay vội vàng rút lại, đề phòng hỏi

- Ai vậy??

Trác Phi Khâm không trực tiếp trả lời câu hỏi của cậu, chỉ nhẹ nhàng rút chiếc khăn tay từ trong túi áo vest ra, sau đó lại hơi dùng sức giữ cổ tay phải của, sử dụng khăn lau đi những vết bẩn trên đó, đoạn nói

- Em coi đó,tay bẩn hết rồi, lỗ đâu chỗ này có vậy gì nguy hiểm khiến tay bị thương thì anh biết phải làm sao??

Giọng nói quen thuộc mà cả đời Vĩnh Ân không thể quên được một lần nữa lại vang lên, con mắt tuy là thủy chung không thấy gì nhưng cậu vẫn cố gắng trợn to biểu thị sự kinh ngạc của mình

- Anh..sao anh lại còn đến nữa? Không phải hôm qua chúng ta đã nói rõ ràng rồi hay sao?

Phi Khâm dùng chút sức lực để lau hai bàn tay, sau khi cảm thấy đã sạch sẽ lại nhặt cây gậy đưa đến, đoạn đỡ cậu đứng dậy rồi tiếp lời

- À....thật ra có chuyện này anh muốn nói cho em biết. Một năm trước anh gia nhập vào hắc bang, trở thành ông trùm của thế giới ngầm, và cũng đã có một tên mới đó là Trác Tử Khiêm

Vĩnh Ân thắc mắc hỏi

- Vậy thì chuyện đó có liên quan đến chuyện này?

Tiếng cười trầm thấp của kẻ vang lên, không nhanh không chậm tiếp tục giải thích

- Có! tất nhiên là có chứ.. Em nghĩ lại thử xem, hôm qua anh chỉ nói là sau này sẽ không có một Trác Phi Khâm đến làm phiền, chứ có nói đến cái tên Trác Tử Khiêm đâu? Cho nên.. Anh xin nhấn mạnh lại,sau này sẽ có một Trác Tử Khiêm theo đuổi em đến cùng

Hoa Vĩnh Ân thật sự muốn loạn não lắm rồi, cứ ngỡ sẽ không bao giờ chạm đến nhau nữa, nhưng không thể tin được anh ấy lại có thể đảo để đến như vậy, giống như là đã có tính toán trong đầu. Không hiểu sao trong lòng cậu lại tức giận lắm, cố gắng kìm nén lại, cậu nói

- Dù sao cũng là cùng một người, anh mau đi về cho

- Hừm! Tuy là cùng một người nhưng là hai thân phận, người hiện giờ đang theo đuổi em chính là Tử Khiêm của hắc đạo, chứ không phải Phi Khâm tổng tài.Cho nên em không thể bắt bẻ anh được. À mà còn nữa! Em không thể mời anh về được đâu,bởi vì Tù Trúc và Hỏa Sơn đã đồng ý cho anh đến đây rồi nha. Dù em có nói gì, thì anh vẫn sẽ ở bên cạnh em

Tại sao? Tại sao lại không thể để cho cậu được bình yên hả?Hãy để con tim này ngủ im một lần có được không. Bây giờ em đã mù rồi, tiền bạc cũng không có, danh phận và địa vị lại khác nhau. Anh nghĩ em là con chó của anh sao?Vui thì anh mang về, lúc nào đó buồn buồn lại đuổi đi có phải không? Phi Khâm em mệt lắm rồi, buông tha cho em đi mà

cho bị ăn đòn đến bầm cả người, anh vẫn vậy, đợi cậu tức giận xong, liền đi đến vuốt vuốt lồng ngực đỡ dành

- Tức giận đủ rồi? Anh đưa em đi ăn nhé?

Cứ lặp lại như vậy thường xuyên, Vĩnh Ân cũng chán nản, mặc kệ hẳn làm gì, trong miệng cậu chỉ nói

- Mời anh đi cho, tôi bây giờ cảm thấy anh phiền lắm

Trác Phi Khâm dù nghe vậy cũng không giận, chỉ nhẹ nhàng cười cười rồi lại kề sát bên Vĩnh Ân

Hai tháng trước quá trình đưa huyết thanh vào người cậu đã hoàn tất, tuy vẫn sống trong bóng tối, nhưng lâu lâu Vĩnh Ân vẫn có thể thấy mờ mờ mọi vật rồi. Điều này khi nói ra, khiến ba người kia đều vui mừng không thôi. Xem ra, cậu sắp lại trở về một con người bình thường rồi

Hôm nay, lúc tám giờ tối thì anh lại xuất hiện ở đây, Hỏa Sơn và Tù Trúc đang ngồi xem tivi, thấy Phi Khâm đến cũng chẳng lấy gì làm lạ, nhưng mà nhìn sắc mặt nhợt nhạt, cùng đôi môi thiếu huyết kia, cả người lờ lờ, Hỏa Sơn nghi hoặc hỏi

- Ô hắc bang có chuyện sao?

Bỗng nhiên Phi Trâm nhú mày lại, hít một hơi thật sâu, anh mới khôi phục lại vẻ mặt bình thường, âm giọng bình tĩnh đáp

- Ủm! Chỉ là chỉ là bị những tên tôm tép gây rối thôi, Vĩnh Ân đâu??

Hỏa Sơn biết dùng từ tôm tép chỉ là nói giảm nói tránh, nhìn bộ dạng của tèm này có lẽ là bị phục kích đi, nhưng mà tính tình Hỏa Sơn lại không hỏi nhiều, chỉ trả lời

- Đang ở trong phòng

Địa điểm đã được xác nhận, Phi Khâm chậm chậm đi đến, nhìn cậu ánh mắt ngơ ngác đang dùng tay chơi đùa với những con thú mochi mềm đó, bao nhiêu mệt mỏi đều tan biến trong anh, nhẹ nhàng ngồi đến bên mép giường, Vĩnh Ân biết anh đã đến, và đang ngồi cạnh mình cũng không quan tâm, tiếp tục chơi đùa. Trác Phi Khâm nhìn không nổi nữa, trực tiếp bắt lấy bàn tay kia đặt lên miệng mình rồi hôn

- Đừng không để ý đến anh chứ?

Vĩnh Ân rút tay về, âm giọng bầy phần phiền hà nói ba phần cảm xúc không ổn định nói

- Phi Khâm! Đến khi nào anh mới hiểu được những gì tôi đang nói? Tôi không hề muốn dính líu với anh nữa, tình cảm khi xưa đã chết hết rồi. Bây giờ đối với anh tôi chỉ cảm thấy phiền phức vô cùng, anh làm ơn đi. Sau này khi khỏe mạnh rồi, tôi chỉ muốn có cuộc sống bình thường, tìm được một tính yêu đích thực, rồi sẽ cùng người ấy nắm tay nhau sống hạnh phúc đến cuối đời, nhưng chắc chắn rằng người đó sẽ không phải là anh đâu. Như vậy là đủ rồi! Anh tha cho tôi đi

Đồng tử Phi Khâm chợt co rút khi nghe đến những lời kia, vết thương khi nãy bị đám kẻ thù đâm ở chỗ bụng lại có dấu hiệu xuất huyết khiến anh đã đau lại càng đau hơn. Tự nhiên nghe cậu thẳng thắn như vậy, Phi Khâm vụt tắt nụ cười, cúi đầu chợt hỏi

-Bây lâu nay, anh đối với em vẫn là một kẻ đáng ghét, phiền phức như trước hay sao?

Vĩnh Ân bị hấn vụn ngược lại, lúc đầu còn lúng túng nhưng rất nhanh lại ổn định tinh thần đáp

- Đúng vậy! Rất phiền, chỉ muốn anh tránh xa khỏi cuộc đời tôi. Thì đó sẽ là cái ơn lớn nhất rồi

Cậu hiểu rồi! Từ bây giờ về sau sẽ không đau thương vì con hai người hai mặt này nữa, Vĩnh Ân này sẽ buông bỏ hết mọi cảm xúc kia, không bận tâm, không vương vịn đến hẳn nữa. Sẽ ích kỉ cho mình một lần này thôi

Phi Khâm cười khê, chợt đứng lên, giọng nói dịu lại

- Được rồi! Hôm nay anh có chút việc, không thể ở lại lâu được, em nghỉ ngơi đi. Lần sau anh lại đến

Nói rồi, hẳn chậm rãi đi ra khỏi phòng, trả lại một không gian yên tĩnh cho cậu

Bỗng nhiên điện thoại trong túi quần reo lên, nhìn vào hóa ra là tin nhắn cấp báo từ Âm Dật bang của hắn, nhìn đến đoạn chữ bên trong, Phi Khâm thở dài cười khổ, âm thầm nói

- Vĩnh Ân, thì ra đúng là em đã hết yêu anh rồi. Vậy nếu như Phi Khâm này ra đi, chắc em sẽ hạnh phúc hơn đúng không??

Thú Mochi đây chị em, mấy bé này cầm vào tay để bóp bóp là đã cực kì:v

Còn này là Mochi đồ ăn:v dễ thương vậy ai nỡ ăn trời TvT

16. Chương 16: Hãy Sống Cho Thật Tốt

Tiết trời của thành phố Y đã vào mùa đông, cái giá lạnh cắt da cắt thịt như muốn đóng băng từng người đi đường, vào những thời điểm này, hầu hết đều chọn biện pháp ở nhà sưởi ấm vẫn là tốt nhất

Chỉ có riêng Trác Phi Khâm sau một tuần biến mất thì cuối cùng cũng quay trở lại, hai tay xách hai túi to, mang một chiếc áo khoác da dày cộm đi vào căn biệt thự nơi Vinh Ân ở, Từ Trúc và Hỏa Sơn vừa uống một ly trà ấm nóng, liếc mắt nhìn thấy anh thân thể mập mạp, trên đầu còn dính tuyết, hơi thở mang khí lạnh ở bên ngoài vào, Từ Trúc kim lòng không được hỏi

- Một tuần nay việc ở bên anh vẫn chưa ổn à?

Trác Phi Khâm thở dài cười cười nói

- Tình hình biến xấu đi rất nhiều! Có lẽ sẽ không thể cứu vãn được nữa, sau này Vinh Ân đều phiền hai người chăm sóc

Hai người nhìn anh đi đến phòng của Vinh Ân, trong tâm tư bọn họ đều nghĩ rằng

-Anh ta thật sự thay đổi rất nhiều

Trác Phi Khâm mở nhẹ cửa phòng, nhìn thấy cậu đặt chân trần xuống đất mà ngồi ngẩn ngơ, liền tiến đến, tự nhiên lục lọi trong tủ quần áo của cậu, lấy ra một đôi tất dày, sau đó ngồi xuống, nâng chân cậu lên mang từng chiếc vào

Vinh Ân một tuần rồi không có anh tâm tư vừa thả lỏng một chút thì bây giờ căn cứ lại, định mở miệng nói gì đó thì Phi Khâm đã nói trước

- Vinh Ân, nghe anh nói điều này một chút có được không?

Nghe trong âm giọng của anh toàn là phiền não, cũng mệt nhọc. Không hiểu sao hôm nay Vinh Ân cũng không có mời Phi Khâm về những lần trước, chỉ nhàn nhạt trả lời

- Mời ngài nói

Anh đứng lên, từ trong một túi đồ mình mang đến lấy ra hộp gỗ hình vuông màu đen, nhẹ nhàng đặt trong

tay cậu rồi nói

- Tuần trước anh đi Nhật Bản, có thấy món quà này đẹp nên mua về. Bên trong là hai bức tượng về uyên ương, nhìn rất đẹp đó, em từng nói khi mất khỏe lại thì tìm một người yêu thương mình để sống hạnh phúc cả một đời. Cứ xem như đây là quà anh tặng cho em và người đó đi, hy vọng em sẽ nhận món quà cuối cùng này

Vĩnh Ân nghe đến chữ ” cuối cùng” dường như nắm bắt được chút gì đó, cậu nghi hoặc hỏi

- Anh đã nghĩ thông suốt, sẽ buông tha cho tôi?

Phi Khâm được cậu hỏi như vậy, nụ cười vắn vẹo đến chịu không nổi nữa, đôi mắt anh đỏ lên, nhẹ nhàng nắm cánh tay cậu, ân cần nói

- Bấy lâu nay anh toàn mang đến điều khổ sở cho em, hết làm em bị tổn thương, rồi lại lấy đi đôi mắt này, đến khi em chịu buông tay thì một lần nữa đến quấy rối. Anh suy nghĩ kĩ rồi, lần này anh sẽ thật sự buông tay để em đi tìm một hạnh phúc mới. Kiếm người nào có thể vì em mà khóc, vì em mà bất chấp tất cả để yêu nhé. Thời gian qua đã làm phiền em rồi, phải sống cho thật tốt có biết không?? Sau này không có anh, phải cười nhiều hơn nữa. Đừng bao giờ rơi nước mắt vì bất cứ ai

Vĩnh Ân cuối cùng cũng được hắt giải thoát, đáng lí trong lòng phải vui vẻ hơn, nhưng mà tự dưng cảm giác đau lòng lại trỗi dậy một lần nữa. Tự niệm tâm mình phải cố gắng bình tĩnh, đừng suy nghĩ vu vơ nữa, ánh mắt ngơ ngác cậu hướng đến chỗ hắt, sau đó gật đầu đáp ứng

- Cảm ơn anh đã nghĩ thông suốt, sau này chúng ta không ai nợ ai nhé. Hy vọng anh sẽ sống tốt hơn

Phi Khâm lặng lẽ rơi một giọt nước mắt, nhẹ nhàng đặt tay lên má cậu, cố gắng dùng giọng nói tốt nhất

- Chà! Không thể chứng kiến ngày em lạnh mắt rồi, thật là đáng tiếc mà Haha! Anh có việc bận phải đi rồi, mùa đông lạnh lắm, anh có mua cho em vài cái áo khoác, nhớ mặc nhé. Tạm biệt

Phi Khâm nói xong cũng không kéo dài thời gian làm gì, lập tức đi ra khỏi phòng ngay, để lại một mình Vĩnh Ân ở trong đó, không hiểu sao cậu cảm nhận được nỗi bất an dành cho anh, cảm giác giống như là đây sẽ là lần cuối cùng bọn họ gặp nhau thật sự vậy!!

Phi Khâm vừa bước ra phòng khách thì Hỏa Sơn cùng Tù Trúc liền chặn đứng anh lại, hỏi

- Việc ở Ân Dật bang của cậu không thể cứ vãn được nữa sao?

Anh nhìn họ, ánh mắt tuy chứa đầy đau khổ nhưng vẫn cố gắng kéo giãn nụ cười, đáp

-Ừm! Một năm trời có thể trở thành ông trùm, thì tất nhiên tôi sẽ rước về vô số kẻ thù cho mình. Chuyển đi này chỉ sợ không thể đảm bảo được mạng sống, cho nên tôi tranh thủ về thăm em ấy một chút. Sau đó phải quay lại Nhật Bản đối phó với những tên trùm khác, thôi thì cũng nhờ vào thể mạnh hắc bang nên tôi mới tìm được Vĩnh Ân, nhìn em ấy khỏe mạnh vậy là tôi vui rồi, nghe tin mắt em sắp sáng lại, cũng đủ khiến tôi an tâm lắm. Khi nào Vĩnh Ân khỏe hẳn, hai người thay phiên nhau thực hiện nguyện vọng của tôi dành cho em ấy nhé

Đoạn anh đặt tay lên vai Tù Trúc, vẻ mặt hòa hoãn nói tiếp

- Công ty cha của cậu đều đã đi vào nề nếp ổn định rồi, không cần lo lắng gì nữa đâu. Bấy lâu nay làm cậu chán ghét không ít rồi, thật xin lỗi

Nhìn đến căn phòng đã đóng chặt cửa kia, Phi Khâm cười cười rồi đứng lên

- Đã đến giờ rồi, tôi không thể ở lại lâu. Tạm biệt

Hỏa Sơn cùng Tù Trúc nhìn hẩn đi, trong lòng chỉ khẽ cầu cho con người kia bình an, chuyển đi này lành ít dữ nhiều, hy vọng Phi Khâm có thể toàn thân trở về

Bây giờ nhìn lại, chỉ thấy một Phi Khâm đang cố gắng làm tốt tất cả mọi thứ, tuy tính tình hẩn lúc ép người trông rất khôn nạn, nhưng nếu ở trong cuộc, thì có thể nhận ra hẩn là đang âm thầm cố gắng bảo vệ cứu vớt từng người, đúng là hẩn có bước sai lầm trong chuyện tình cảm thật. Nhưng mà nhìn hẩn mặc dù bị xua đuổi vẫn tìm cách chuộc lỗi như vậy. Thì cho dù có giận cách mấy cũng phải nguôi, bây giờ buông tay rồi, liệu mọi chuyện có thể êm xuôi được hay không??

_____****_____

Tuyết vừa ngừng rơi,Phi Khâm ngồi trên phi riêng của mình, hai bên đàn em cùng anh đều ngồi ngay ngắn lại, bỗng nhiên Phi Khâm ánh mắt sắc lạnh ra lệnh

- Đi thôi

- Rõ thưa ông chủ

Nghe mọi người đồng loạt hô vang như vậy, anh gật đầu tỏ vẻ hài lòng, sau đó nhìn xuống phong cảnh bên dưới, miệng thì thầm

- Tiểu Ân, phải sống thật tốt

17. Chương 17: Thật Sự Là Tốt Nhất??

Đúng như lời nói, nửa năm nữa lại qua đi, Phi Khâm từ ngày đó đến bây giờ chưa từng xuất hiện lại một lần nữa, Vĩnh Ân ban đầu thần kinh được thư giãn một chút, nào ngờ đâu cách một tuần sau khi anh biến mất, tim cậu bỗng nhiên đập mạnh, khó thở đến không tưởng. Trong lòng không yên như có chuyện dầu sôi lửa bỏng, mà kể ra cũng lạ, Vĩnh Ân cảm nhận được Hỏa Sơn và Tù Trúc giống như là tỏ vẻ không có chuyện gì xảy ra, cứ an an ổn ổn điều trị đôi mắt cho cậu, mà về phía cậu dù gì cũng là người mong muốn kết quả này nhất, cho nên dù là lòng có tò mà vẫn là không tiện hỏi

Nửa năm qua đi, cũng sẽ có nhiều thay đổi trong mỗi con người. Vĩnh Ân giờ đây đã hoàn toàn có thể nhìn được thể giới bên ngoài một lần nữa, cuộc sống trước kia lại trở về với cậu, nhưng cậu cảm thấy vẫn còn thiếu một điều gì đó

Hỏa Sơn và Tù Trúc nhìn cậu như vậy, anh đành thở dài nói với người yêu

- Có lẽ đã đến lúc làm theo những lời nhắn gửi của Phi Khâm rồi

Buổi tối hôm đó, sau khi ăn cơm xong, ba người ngồi trên ghế sofa, Hỏa Sơn mang ra một xấp hồ sơ, đoạn nhìn Vĩnh Ân nói

- Vĩnh Ân, thân thể cậu đều hồi phục rất tốt, vừa hay tôi cũng có chuyện muốn nói với cậu

Cậu nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của Hỏa Sơn, lại nhìn đến tia đau lòng của Tù Trúc, trong lòng cảm thấy hình như có chuyện gì không ổn, nhẹ nhàng gật đầu đáp

- Hỏa Sơn, anh cứ nói đi

- Sẽ hơi dài dòng một chút, chỉ mong cậu có thể nghe hết

Xem ra đây không phải là chuyện đùa, Vĩnh Ân ngồi ngay ngắn lại, vẻ mặt còn nghiêm túc hơn nữa. Nhấp một chút trà, Hỏa Sơn bắt đầu kể

- Hơn hai năm trước, Phi Khâm tham gia vào hắc đạo, chưa đến một năm thì hắn liền trở thành vũ bão trong giới, dùng thủ đoạn hạ lưu cùng bạo lực để lật đổ những người khác, nhưng mà không ngờ, ngồi trên đỉnh càng cao thì kẻ địch càng nhiều. Một năm sau, những kẻ bị Phi Khâm đạp đổ liền hợp sức lại muốn đầu với hắn, thế sự hoảng loạn, hắn thường xuyên bị tập kích, vết thương trên người không thiếu. Biết tình hình càng ngày không ổn, cuối cùng vẫn là Phi Khâm phải chính thức ra mặt để giải quyết ổn thỏa. Ngày cuối cùng hắn chịu buông bỏ cậu, cũng chính là ngày hắn đi vào trận chiến cuối cùng

Tim Vĩnh Ân đập thật nhanh, tuy nói không muốn dính líu đến hắn, nhưng thật ra trong thâm tâm cậu

biết, người mình thương vẫn là Phi Khâm, bàn tay khê nắm lại, cậu cố dùng giọng bình tĩnh hỏi

- Vậy.... Anh ấy có thắng không?

Hỏa Sơn lặng im không nói, chỉ có thể xoa xoa thái dương rồi trầm ngâm, Tù Trúc nắm bàn tay của mình lại, kể tiếp

- Thắng!! Phi Khâm cùng những người kia ngồi lại, nói chuyện rõ một lần, đàn em cùng thế trận chuẩn bị rất tốt. Thành công cưỡng chế cùng bắn chết vài người, mọi chuyện xem như là ổn thỏa.. Chỉ là hắn không ngờ, có người làm phản, lúc ngồi trên máy đi về, thì tên phản bội đó đã cố tình cài bom ở trên cánh. Cái gì đến cũng đến, máy bay rơi xuống....

Vĩnh Ân đồng tử chợt co rút mạnh hơn nữa, cố gắng vịn hỏi

- Vậy... Phi Khâm thì sao?

- Đàn em chết rất nhiều, kẻ được cứu về cũng trở nên tàn tật, chỉ có Phi Khâm là tìm không thấy, tại vì anh ấy ngồi gần chỗ cánh máy bay nhất, cho nên mọi người suy đoán, chết...không thấy xác, cái có thể nhặt được, chỉ là một sợi dây chuyền tượng phật bằng bạc hắn hay đeo

- Các người nghe tin này từ ai?

Tù Trúc trả lời

- Từ chính những đàn em còn sống sót,cùng với người nhà họ Trác thu thập được, em họ của hắn nói cho chúng tôi biết

Dây chuyền tượng phật đó, nếu nhớ không lầm, là món quà đầu tiên cậu tặng cho hắn, thế mà bây giờ của thì còn, người thì chẳng thấy. Bàn tay run cậu bất giác run rẩy, Hỏa Sơn đưa tập hồ sơ đến trước mặt cậu, nói

- Phi Khâm gia nhập hắc bang cũng chỉ vì muốn tìm cậu nhanh hơn, lúc biết sự tình không tốt thì nhờ chúng tôi chăm sóc cậu. Còn sợ lúc khỏe lại, cậu chịu nhiều thiệt thòi, cho nên đã chuẩn bị rất nhiều thứ. Ở phía bên trong là giấy tờ nhà đất Phi Khâm mua cho cậu, còn có ủy quyền tài sản hiện có của mình sang tên cậu, công ty thì đã có em họ của hắn tiếp quản.Cho nên có thể yên tâm rồi, hắn nhờ chúng tôi chăm sóc cậu thật tốt, nói cậu tìm được người thật sự yêu thương mình thì hãy cứ lạc quan yêu đời, số tài sản hắn chuẩn bị đủ để cậu sống sung sướng... Vĩnh Ân, tôi biết cậu bây giờ giận và không muốn liên quan tới hắn nữa, nhưng mà chỉ cầu xin cậu hãy nhận những thứ này, xem như hoàn thành tâm nguyện của đi

Nước mắt khê rơi trên má, con người đứng là lạ đời, lúc giận dữ thì vô tâm vô tình, lúc thứ đó mất đi thì lại hối hận. Phi Khâm sai là vì lợi dụng tình cảm của cậu, nhưng anh ấy không phải là hoàn toàn có lỗi, huyết thanh vẫn được trả về, lúc hắn nhận ra tình cả thì lại bắt đầu dốc sức sửa sai, chuộc lỗi, còn chuẩn

bị chu đáo đến mọi thứ. Còn Vĩnh Ân, cái sai của cậu chính là không tạo cơ hội cho Phi Khâm, còn nhần tâm đánh rồi nói lời vô tình để đuổi anh đi. Bây giờ thì sao?? Con người ấy hoàn toàn biến mất, chẳng thà chết mà vẫn còn xác vẫn còn đỡ hơn phải để mọi người không thấy được gì

-Phi Khâm em từng nghĩ rằng hai chúng ta không liên quan đến nhau thì sẽ là tốt nhất. Nhưng giờ em sai rồi, hoàn toàn sai rồi, thì ra tim em vẫn chỉ có thể chứa mình anh, chỉ có thể đau vì con người tên Phi Khâm này, giờ biết phải làm sao đây?

18. Chương 18: Mất Tích Không Có Nghĩa Là Đã Chết

Cuộc sống dù vui hay buồn, thì mỗi một con người vẫn phải tiếp tục đối mặt với nó, lại một năm nữa qua đi kể từ sau vụ việc của Phi Khâm, khiến không ít người thân cận cảm thấy thương xót, kẻ thù thì được phen hả dạ, chỉ có riêng Vĩnh Ân là sau lần rơi nước mắt đó đến bây giờ, vẫn chưa lộ ra thêm một cảm xúc gì mới

Cậu vẫn là cậu, không khác chút nào cả. Mất hết mùa thì lại cùng hai người kia chuyển về lại Bắc Kinh sinh sống, căn nhà mà Phi Khâm mua cho, tài sản bạc tỷ, cậu chưa hề chạm vào cái gì. Tự bản thân mình đi xin làm phục vụ ở một nhà hàng nhỏ, còn khiêm luôn cả nhân viên vệ sinh, rửa chén ở đó. Làm quần quật từ sáng đến tối, những lúc có thời gian rảnh, lại chỉ cật lực đón những chuyến xe xa, tìm về từng căn nhà của đàn em Phi Khâm còn sống, mà cậu cật công lắm được em họ của anh ấy cho địa chỉ để đi hỏi rõ ngọn ngành. Thời gian đó, người ngoài nhìn vào sẽ thấy Hoa Vĩnh Ân chỉ là một thanh niên có sức sống bình thường như những người khác, nhưng Từ Trúc cùng Hỏa Sơn hiểu rằng, cậu bận rộn như vậy là để cố gắng quên đi nỗi đau, cái sai lầm mình đã phạm phải

Lắm lúc nhìn Vĩnh Ân đi đến những thôn quê hẻo lánh để tìm kiếm một chút tin tức, hay sự thật về Phi Khâm đến cực khổ, Từ Trúc không kìm lòng được khuyên cậu hãy chấp nhận sự thật đi. Những lúc như thế, cậu chỉ nở nụ cười nhàn nhạt rồi đáp

-Mất tích cũng chưa hẳn là chết, suy đoán thì vẫn là suy đoán chưa chắc là đúng. Tôi có đường đi của tôi, không cần mọi người lo lắng đâu

Tuy rằng những cố gắng của Vĩnh Ân đều là con số không, nhưng cậu vẫn không nản lòng, cứ tiếp tục cứng đầu đi theo nhận định của mình

Bỗng nhiên, tối hôm nay trong lúc Vĩnh Ân đang làm việc tại nhà hàng thì em họ của Phi Khâm là Trắc Khả Đại xuất hiện trước mặt cậu, chàng trai này chỉ lớn hơn cậu có hai tuổi, dáng người sạch sẽ, lịch sự pha chút điềm tĩnh khiến nhiều người thích. Hắn nở nụ cười ôn hòa nói

- Vĩnh Ân!! Tôi có thể cùng cậu nói chuyện một chút được không?

Hoa Vĩnh Ân nhìn trong tia mắt hắn là sự khẩn khoản cùng cấp rút, không nghĩ ngợi nhiều liền lập gập đầu!! Cũng may bây giờ đã khuya rồi, cho nên ông chủ cũng rất dễ dãi, lại thấy người đứng trước mặt

chính một trong những người nhà họ Trác, thế là thoải mái đồng ý ngay

Trác Khả Đại ngồi đối diện trước mặt Vĩnh Ân, hần thở dài nói

- Vĩnh Ân! Tôi hỏi một chút cậu có còn yêu anh họ tôi không, dù chỉ là một chút cũng được??

Cậu bất chợt bị hỏi vậy, đâm ra có chút sững sờ, nhưng sau đó rất nhanh lấy lại được tinh thần, khuôn miệng nhàn nhàn cười cười, bình thản đáp

- Ban đầu khi Trác ấy lợi dụng tôi, tuy là đau nhưng tôi vẫn rất thương anh ấy, lúc anh ấy bám riết lấy tôi, vì sợ đau một lần nữa nên tôi chọn cách tránh xa, nhưng mà không có nghĩa là hết thương, chưa bao giờ có thể chối bỏ được đoạn tình cảm khổ sở này. Đến tận bây giờ, dù mọi người tin rằng anh ấy đã chết, còn tôi thì lại đi ngược với họ. Vậy thì câu trả lời chắc anh cũng đã biết là gì rồi đúng không??

Hần nghe đến đây, tâm tình thả lỏng được một chút, hít một hơi thật sâu, rồi lại nói tiếp

- Bây lâu nay cứ phải giấu giấu giếm giếm khiến tôi phát mệt. Vĩnh Ân nếu tôi nói Phi Khâm còn sống, cậu có tin hay không?

Cạch

Chiếc muỗng vừa được Vĩnh Ân cầm trong tay liền rơi xuống, cậu không kìm được xúc động hổ

- Tin! Tôi tin, Khả Đại nếu biết tin tức gì thì nói cho tôi đi. Phi Khâm đang ở đâu

Hần thở dài đáp

- Anh ấy vẫn còn sống, nhưng là sống không bằng chết

Vĩnh Ân giật thót mình, đồng tử chợt co rút kịch liệt, lắp bắp hỏi tiếp

- Vì sao lại sống không bằng chết, có..có thể nói rõ được không??

Khả Đại nắm chặt bàn tay thành nắm đấm, con ngươi hiện lên tơ máu dữ dằn, phải hít mấy hơi thật sâu, hần mới có thể lấy lại vẻ lịch sự ban nãy mà kể

- Năm đó, chiếc máy bay ấy rơi ngay tại vùng biển hoang vu của nước Mỹ, có một nhóm đàn em thân tín bị thương nhưng vẫn có thể đi được, liền tìm thấy Phi Khâm nằm thoi thóp ở gần đó, lập tức dìu anh giấu đi ở một nhà gỗ hoang mục nát cách đó khá xa, và còn không có người sinh sống, sau đó lại tìm cách liên

lạc với chúng tôi. Lúc gia đình vừa tìm đến thì lập tức đưa anh ấy vào bệnh viện, chỉ là tình hình quá nguy kịch, một nửa cái mạng cũng khó giữ được, tưởng chừng anh ấy sẽ ra đi, nào ngờ đâu ông trời vẫn còn thương cứu anh ấy lại trần thế. Nhưng mà... Hai chân Phi Khâm bị bại liệt cả rồi, tình trạng sức khỏe thì suy yếu đến thở cũng khó khăn đến chịu không được, lại cứng đầu nhất quyết không chịu làm phẫu thuật. Suốt ngày đều ngồi ở xe lăn, nhìn ảnh của cậu chờ chết, mỗi lần tôi đi công tác, nhìn thấy Phi Khâm cứ rơi nước mắt thì thầm rằng tại sao không để anh ấy chết đi cho nhẹ!! Là anh em lớn lên cùng nhau, tôi không thể nhìn anh trai mình như vậy được được, chỉ còn cách liều mình tiết lộ tin tức của Phi Khâm cho cậu. Vĩnh Ân cầu xin cậu, hãy đến gặp anh ấy, thuyết phục Phi Khâm làm phẫu thuật được không??

Nước mắt tuôn rơi trên má, Vĩnh Ân nức nở chất vấn

- Tại..sao các người lại phải che giấu sự thật, tại sao lại không cho tôi biết sớm hơn hả?

Hắn cúi đầu đáp

-Nếu thời điểm đó nói ra, liệu anh có đến hay không? Các kẻ thù biết được liệu anh tôi có sống sót được đến bây giờ? Vĩnh Ân, muốn đánh muốn chửi gì cũng được, chỉ xin cậu có thể qua giúp anh ấy vực lại tinh thần. Cả gia tộc họ Trác đều chỉ có thể cầu xin cậu thôi đó, Phi Khâm đã trở thành kẻ tật nguyền rồi, xem như anh ấy trả nợ đôi mắt cho cậu đi

Vĩnh Ân vội lau nước mắt, hấp tấp nói

- Tôi về mang theo vài bộ hành lí, chúng ta xuất phát ngay trong đêm nay luôn được không?

- Như vậy là quá tốt rồi. Cảm ơn cậu, thật sự cảm ơn cậu

Chỉ một vài từ, cậu liền ngồi lên xe Khả Đại phóng về vội vội vàng vàng nhét đồ đạc vào vali, chuẩn bị cho một chuyến bay tìm lại hạnh phúc của mình

- Khâm!! Hai ta đều sai lầm, chỉ là mong anh có thể đợi em, chúng ta bắt đầu lại một lần nữa

_____*****_____

Sắp hết ngược rồi chị em ơi!! À mà Cỏ nói trước, chap này có nhiều chi tiết mơ màng, viễn vông hoặc nói toạc ra là phi logic, thỉnh chị em thông cảm tại Cỏ không thông minh cho lắm ~T_T~ đừng trách mắng tui nhé!!

19. Chương 19: Chỉ Là Một Tên Phế Nhân

Vĩnh Ân ôm tâm tình kích động ngồi trên máy bay, nghĩ đến viễn cảnh sắp được gặp lại anh, không biết nên nói câu gì cho phải. Nhưng cái cậu sợ nhất, có lẽ chính là tính mạng thoi thóp của Phi Khâm

Trác Khả Đại vừa ngồi trên máy bay vừa kể rõ sự tình cho Vĩnh Ân nghe, theo như lời hắn nói thì tuy là nhặt được mạng về, nhưng anh nhất quyết không chịu làm phẫu thuật, một hai đời xuất viện, bất quá tình hình của anh về nước ngay bây giờ là mất xác, thế là mọi người quyết mua một căn biệt thự ở một vùng ngoại ô nước Mỹ, cho vài đàn em thân tín canh giữ, Phi Khâm bị liệt hai chân, cả người gầy gò ốm yếu, hô hấp suy nhược đến không thể tả nổi, ăn uống cũng là việc khó khăn, thậm chí nhiều lần vì nghĩ mình tàn tật, nên Phi Khâm đã cắt cổ tay tự sát, nhưng may sao lúc đó đàn em phát hiện kịp thời, nên mới thoát chết

Những ngày Phi Khâm sống rất khổ sở, lắm lúc nhớ cậu thì lấy một tấm ảnh ra ngắm, cảm xúc không kìm nổi thì gào thét nói

- Tại sao lại không để tôi chết đi? Mọi chuyện chẳng phải đã giải quyết ổn thỏa rồi sao? Tôi sống trên đời này còn có ý nghĩa gì

Khả Đại nói rằng, nhìn thảm cảnh của Phi Khâm bây giờ thật sự chẳng giấu được nỗi đau, nếu không phải vì tuần trước có người điện báo rằng anh ấy bỗng nhiên trào máu miệng cũng máu mũi, nếu không phẫu thuật gấp thì cái chết sẽ cận kề. Hắn biết anh họ mình bây giờ mong được chết hơn bất cứ ai hết, cho nên tình thế cấp bách, cả nhà họ Trác phải liều mình nhờ Vĩnh Ân, hòng cứu người con trai đáng thương đó

_____*****_____

Vừa đáp xuống sân bay, một nhóm người liền đón đầu bọn họ ngồi vào trong xe ô tô, sau đó lại phóng như điên ở trên lòng đường phố, chớp nhoáng đã đến nơi, nhìn căn biệt thự màu trắng ở trước mắt, Vĩnh Ân cảm thấy tim mình đập thật mạnh, cuối cùng thì cũng có thể thấy anh rồi, xúc động xen lẫn đau lòng làm hai tay cậu run rẩy hơn, nhóm người ban nãy đứng phía sau lưng nói

- Vĩnh Ân! Xin cậu hãy cứu ông chủ, ngài ấy khổ sở lắm rồi. Ông chủ giờ này hay ở trong vườn đi dạo, chỉ cần đi vào một chút là thấy, tất cả chúng tôi chỉ có thể trông chờ vào cậu thôi

Hoa Vĩnh Ân quay người lại, cúi đầu cảm ơn họ một tiếng, Trác Khả Đại sau khi mở cửa thì cũng đứng ở ngoài với đám vệ sĩ, thâm cầu mong có kết quả tốt nhất

Bãi cỏ xanh trải dài cả một sân vườn, hương cỏ dịu nhẹ cùng một chút tia nắng rải xuống khiến tâm tình nhiều người thư giãn, cậu đạp chân lên từng phiến cỏ xanh rì rào, ánh mắt theo như lời những người ban nãy mà tìm kiếm thân ảnh quen thuộc, đi sau vào hơn một chút nữa, một dáng người gầy ốm ngồi trên xe lăn, bóng lưng đơn bạc quay về phía cậu, cả thân thể của người đó cứ gật lên gật xuống đến tội nghiệp. Vĩnh Ân bước đến gần, sau đó thấp giọng nhẹ nhàng nói

- Phi....Phi Khâm

Cơ thể đang gật gù chột căn cứng lại, anh nghe giọng nói quen thuộc mà theo phản xạ quay đầu, chỉ nhìn thấy người mình thương nhớ bấy lâu nay xuất hiện, hai hàng nước mắt của cậu ấy chảy dài nhìn mình. Phi Khâm hốt hoảng lấy tay che mặt nói to

- Em...em đến đây làm gì, mau đi về đi...tôi...tôi không quen biết em

Vĩnh Ân lắc đầu mình, dùng tay quạt đi nước mắt trên mặt, nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh hắn, nói

- Phi Khâm, thời gian quan anh cực khổ rồi....

Phi Khâm tâm tình rối loạn, cả người gầy yếu xanh xao đến đáng sợ, nhưng anh vẫn cố dùng sức đẩy cậu ra, quát

- Cút đi...cút hết đi, tôi không muốn dính líu gì đến em nữa. Tôi hết yêu em rồi, cút đi, đừng chạm vào tôi

Bỗng nhiên Phi Khâm vừa dùng tay như muốn xua cậu ra xa, mà nước mắt anh lại cứ chảy dài, trên mặt lộ rõ vẻ đau thương như xé nát cả ruột gan

- Khâm...anh đừng như thế, đừng đuổi em đi nữa có được không, thời gian trước là em không chịu hiểu cho anh, nên mới làm ra loại sự tình đó. Người bị tổn thương không phải là em, mà là anh, thật xin lỗi...

Phi Khâm cố dùng sức đẩy cậu ra, miệng thì cứ gào thét

- Không!! Tôi không đau, tôi không tổn thương, em mau đi đi, đi về tìm một người nào tốt hơn mà yêu... Đừng quan tâm đến tôi

Hành động quá mạnh, lại cộng thêm chiếc xe lăn cứ rung lắc, sau một hồi kịch liệt thì anh cùng chiếc xe lăn đều ngã ập xuống, Vĩnh Ân hốt hoảng vội vàng chạy đến, đỡ nửa thân hình anh lên ôm vào lồng ngực mình, Phi Khâm bỗng nhiên khóc càng to hơn, hắn nức nở gào đến muốn khàn giọng

- Tại sao lại không để tôi chết... Sống cũng chỉ là một tên phế nhân suốt đời ngồi xe lăn, đến cả ly nước cũng cầm không nổi, là một kẻ thực dụng đáng chết.... Vậy để tôi sống làm gì hả?

Vĩnh Ân cũng rơi nước mắt, cậu nhất quyết không chịu buông anh ra, cứ ôm vào lòng như vậy, cậu nói

- Anh hãy sống vì mọi người, vì em có được không. Lúc trước khi bị mù, em cũng đã tuyệt vọng, nhưng em không muốn chết, bởi vì luôn có những người quan tâm em, trong đó có cả anh nữa!! Phi Khâm, chính chúng ta đều có cái sai, anh sai lầm vì đã lợi dụng em, nhưng cuối cùng vẫn là anh cố gắng chuộc lỗi được. Lần này lại đến em sai, bản thân em vì quá ích kỷ, vì hèn nhát sợ đau đến mức không cho anh cơ hội, bây giờ hãy để em sửa sai có được không?? Chúng ta cùng nhau làm lại từ đầu, Phi Khâm đừng sợ, em sẽ luôn ở bên anh, cho dù anh có tật nguyên hay là một kẻ thực vật đi chăng nữa, lần này em nhất định sẽ ở bên

cạnh anh. Chúng ta vượt qua khó khăn nhé

Đôi mắt anh thần thờ khi nghe cậu nói vậy, miệng lẩm bẩm

- Tôi đã buông tha cho em rồi, em quay lại làm gì, tôi đâu còn là một kẻ giàu như trước nữa. Tôi cũng chẳng còn đủ sức để bảo vệ em, tất cả chỉ còn lại một Phi Khâm phé nhân thôi. Em buông tôi ra đi, đi về đi, số tiền tôi cho đủ để em vui vẻ mà, lao đầu vào một kẻ như tôi làm gì?

- Không giàu cũng được, cho dù cuộc sống sau này cực khổ cũng chẳng sao, em sẽ ở bên cạnh anh. Sẽ không đi đâu nữa, Phi Khâm đâu phải là không còn cơ hội, chỉ cần anh phẫu thuật, sau đó chăm chỉ điều trị thì sẽ quay lại là một con người trước kia mà. Nghe em có được không, em muốn chúng ta có cuộc sống hạnh phúc. Cầu xin anh vì em mà đánh cược lần cuối cùng đi mà. Anh từng nói với em sau này tìm người thật lòng mà yêu, em tìm được rồi. Người đó chính là anh, vĩnh viễn là Phi Khâm

Làn gió nhẹ trong lành khẽ thổi qua, kéo theo từng đau thương từ từ bay đi một chút, Phi Khâm như chợt nhận ra một điều mà bấy lâu nay mình đánh mất, anh nhẹ nhàng vùi đầu vào lòng cậu, cả hai người đều cùng khóc cho những năm tháng sai lầm kia, bỗng nhiên anh thì thầm

- Vì em, vì hạnh phúc của chúng ta, anh sẽ đặt cược một lần cuối cùng

20. Chương 20: Hạnh Phúc Ở Ngay Bên Ta (hoàn)

Nghe tin Phi Khâm cuối cùng cũng làm phẫu thuật, cả một dòng tộc tuy ở Trung Quốc nhưng không ai giấu nổi niềm vui, Khả Đại còn không ngừng gọi điện đến để hỏi thăm tình hình, đồng thời cùng bắt đầu lập ra kế hoạch trả thù cho anh trai. Để anh trai có thể đường đường chính chính quay trở về lại quê hương

Từ Trúc và Hỏa Sơn sau khi nghe tin anh còn sống, thân là bác sĩ, tuy không tham gia vào cuộc phẫu thuật hay điều trị gì, nhưng cũng cấp tốc thu dọn đồ đạc, gấp rút chạy sang Mỹ để theo dõi tình hình. Nhưng mà bây giờ Phi Khâm mắc chứng tự ti cao độ, ai đến gần cũng đều sợ hãi, rồi vội vã đẩy bánh xe lăn trốn đi, chỉ trừ Vĩnh Ân và những đàn em thân tín, còn lại ai đến cũng đều bị như vậy

Thậm chí Vĩnh Ân tuy đã cùng anh hiểu rõ mọi vấn đề, nhưng đôi khi Phi Khâm vẫn có lúc mặc cảm với bản thân mà xua đuổi cậu đi

Ví dụ như hôm kia, trong lúc Vĩnh Ân vừa dứt cho anh vài muỗng cháo. Nào ngờ đâu Phi Khâm bất chợt chảy máu mũi cũng máu miệng, chút cháo vừa mới ăn xong đều nôn hết ra ngoài, dính đầy quần áo!! Mùi hôi bốc lên đến ghê người

Nhưng đối với Vĩnh Ân, dù anh có ra sao, có thành bộ dạng gì thì cậu cũng không hề chán ghét, lúc đó cậu cười cười rồi nhẹ nhàng dỗ dành

- Không sao, lát nữa rồi ăn lại, em giúp anh lau máu rồi tắm rửa lại nhé!!

Anh nhìn cậu loay hoay chà rửa cho thân thể tàn tật này, rồi lại lục đục đi tìm đồ mặc vào cho anh, bỗng nhiên nước mắt lai trào ra, nhẹ nhàng nắm lấy tay cậu, Phi Khâm suy yếu nói

- Nếu không chịu được thì em cứ đi đi, anh không sao mà. Đừng vì anh mà chịu khổ nữa, anh hứa sẽ làm phẫu thuật, em mau đi tìm hạnh phúc mới đi!!

Vĩnh Ân bất chợt ngưng động tác, một lúc lâu lại nhẹ nhàng lau đi hai khóe mắt của người đàn ông mình yêu thương này, đáp lại

- Em không có cực khổ, em đợi anh phẫu thuật cùng điều trị xong. Sẽ cùng nhau nắm tay đi đến hạnh phúc nhé. Đừng tự ti, vì em rất thương anh, Không cần phải nghĩ mình là gánh nặng, vì em là tự nguyện, từ nay về sau ở phía sau lưng Phi Khâm sẽ có một Vĩnh Ân cổ vũ, đừng khóc nữa có được không?? Nó khiến em đau lòng lắm

Phi Khâm cố dùng chút sức lực của mình, nhẹ ôm cậu vào lòng mà thì thầm

- Vĩnh Ân! Cảm ơn em, thật sự cảm ơn em nhiều lắm. Cảm ơn vì em đã không bỏ anh, sau này nhất định anh sẽ làm em hạnh phúc, đợi anh

_____*****_____

Ngày phẫu thuật cuối cùng cũng đến, anh nằm trên băng ca được bác sĩ chuẩn bị đẩy vào phòng, trước khi đi, Phi Khâm cùng Vĩnh Ân nắm tay nhau một lúc, trao cho nhau nụ cười tinh thần cùng lời cổ vũ, nhìn cánh cửa cấp cứu đóng lại, Vĩnh Ân lúc này mới lặng lẽ rơi nước mắt. Trác Khả Đại, Hỏa Sơn, Tù Trúc và người nhà của anh cùng tay chân run lẩy bẩy không thôi

Bởi vì bác sĩ nói rằng, tuy là làm phẫu thuật, nhưng đây giống như là ván cờ sinh tử, bảy mươi phần trăm là chết, ba mươi phần trăm còn lại là sống, nhưng mà tình hình của anh đã ở mức tồi tệ nhất, cho nên bảo người nhà hãy lo chuẩn bị tinh thần đi

Nhìn ánh đèn phòng cấp cứu cứ sáng lên, mạng sống của anh đều phải đặt vào từng con con dao, sợi chỉ, máy móc, mà khiến cậu không thở được!! Vĩnh Ân đã từng nghĩ đến trường hợp xấu nhất

- Nếu anh chết thì cậu cũng sẽ tự sát, để làm tròn chữ hứa với anh. Dù chết cũng sẽ ở dưới suối vàng nắm tay nhau đi chịu tội hoặc đầu thai, họ chịu khổ, xa nhau đủ rồi!! Bây giờ không thể đánh mất lại một lần nữa. Có chết cùng là chết cùng nhau, Phi Khâm, anh cứ đợi em. Chúng ta cùng nhau hạnh phúc!!

Năm tiếng đồng hồ trôi qua đi, nếu Phi Khâm ở bên trong chiến đấu với tử thần, thì Vĩnh Ân phải chiến đấu với nỗi sợ mất anh, nhìn bác sĩ cứ ra ra vào vào, tìm cậu cứ lơ lửng ở trên mây không thôi, mặc cho mọi người có khuyên nhủ kiểu gì, vẫn là cậu nhất quyết không chịu ăn uống, ánh mắt thủy chung dán vào cánh

cửa lạnh ngắt kia!! Từ Trúc đến nói vài câu dỗ dành, cũng chỉ nhận lại nụ cười mệt mỏi và lời đáp của cậu

- Anh ấy còn đang chiến đấu trong đó, mọi người nghĩ rằng tôi có thể ăn ngon được hay không??

Chỉ một câu hỏi ngắn, mọi người có mặt tại đây chỉ có thể im lặng không nói gì

Lại thêm bốn tiếng nữa trôi qua, các bác sĩ cuối cùng cũng đi ra. Nhìn ánh mắt mệt mỏi của vị bác sĩ người tây này, Vĩnh Ân chỉ có thể ứ ớ nói tiếng mẹ đẻ, còn lại thì đều dựa vào Khả Đại, nhìn hai người kia giao tiếp bằng tiếng anh, hồn vía cậu đều treo cả lên không trung. Sau một lúc lâu, Khả Đại quay người lại, nở nụ cười tươi đáp.

- Phẫu thuật thành công rồi, tuy cơ thể còn yếu nhưng mọi thứ ổn định cả rồi, đôi chân thì chỉ cần xuyên năng tập luyện cùng điều trị thì sẽ đi lại bình thường. Tốt rồi, anh ấy đã về

Vĩnh Ân chỉ chờ nghe có vậy, cả người ban nãy cố gắng chống đỡ thì giờ đây liền ngồi sụp xuống nền đất khóc lớn, cậu khóc không phải vì đau lòng, mà là vì niềm hạnh phúc của họ đã được ông trời nhìn đến, anh ấy cuối cùng cũng không bỏ cậu

- Tạ ơn trời!! Cảm ơn ngài đã cho chúng tôi sống cùng nhau!! Khâm, Qua rồi, mọi thứ qua hết rồi. Chúng ta cùng yêu nhau, bắt đầu lại không phải là cái cũ mà chúng ta đã tìm ra một con đường mới hơn.Trác Phi Khâm, Em yêu anh!!

Đau khổ qua đi, hạnh phúc cùng niềm vui trở về, ở dãy hành lang bệnh viện tuy có rất nhiều tiếng khóc vang lên, nhưng người đi qua cũng có thể cảm nhận được nỗi vui mừng của từng người!!! Năm tháng họ sai lầm đã hết, bây giờ đã đến lúc họ cùng nhau sống vui vẻ đến cuối đời,mà không còn bất kì đau đớn gì nữa. Hạnh phúc đơn giản lắm, chỉ cần yêu thật lòng, hai trái tim cùng hướng về nhau thì tình yêu đó mãi mãi trường tồn

Vĩnh Ân nở nụ cười yên bình thì thầm

- Anh và em sẽ cùng nhau sống những ngày tháng bình yên của hai ta

——-Hoàn Chính Văn——

Vẫn còn phiên ngoại nha chị em v:

21. Chương 21: Phiên Ngoại : Tháng Năm Yên Bình

Hai năm trôi qua, Trác Phi Khâm sau cuộc phẫu thuật thì tính mạng, cùng sức khỏe đều trở nên rất tốt, bắt đầu đến những chuỗi ngày điều trị đôi chân, Hoa Vĩnh Ân không ngày nào mà không dìu anh đến bệnh viện luyện tập, để anh tự chống hai tay lên xà ngang, tự mày mò tập đi lại. Nhìn dáng người cao to, khuôn mặt đỏ bừng vì dùng sức tập luyện, cậu xót lắm, nhưng chẳng biết làm gì ngoài cổ vũ tinh thần cho Phi Khâm, anh cũng không ngại khó khăn, lại chăm chỉ luyện tập, chưa mất đến nửa năm thì có thể đi lại bình thường

Vĩnh Ân vẫn còn nhớ rõ khoảnh khắc đó, vào một ngày buổi sáng, cậu sau khi tỉnh dậy liền theo thói quen tự nhiên đưa tay qua ôm lấy người yêu mình, nào ngờ hôm nay chỗ bên kia đã lạnh ngắt tự lúc nào không hay, khiến cậu hốt hoảng bật dậy, chạy khắp căn nhà tìm kiếm. Lúc đi đến sân vườn, nhìn thấy một nam nhân tuy dáng người vẫn gầy gò như cũ, nhưng đôi chân lại đứng vững trên thảm cỏ xanh ngắt, anh còn quay đầu lại, ánh nắng chiếu xuống khuôn mặt đẹp trai nhưng lại gầy ốm kia, Phi Khâm nở nụ cười nói

- Vĩnh Ân!! Em nhìn xem, anh đứng được rồi, còn có thể đi lại. Vậy là sau này anh có thể cùng em sánh vai đi khắp mọi nẻo đường rồi

Cậu lúc đó như không kìm khỏi xúc động, niềm mơ ước bấy lâu nay cuối cùng cũng thành sự thật, nước mắt rơi xuống. Vĩnh Ân không quản mọi thứ nữa, mà chỉ chột nhẹ nhàng chạy đến ôm chặt anh, hai người cùng nhau tận hưởng hạnh phúc ấy

Phi Khâm sau khi lành đôi chân cũng bắt đầu lấy lại phong độ, lần này anh lại một lần nữa trả thù những kẻ gây ra đau khổ. Xây dựng một Ân Dật hội vững mạnh hơn xưa, tụ họp những anh em mới, cũ một đường vây đánh, chém giết, chặt đầu từng kẻ từng kẻ một. Sau đó lại đưa những anh em về lại Trác thị, đào tạo cho họ một khóa làm nhân viên văn phòng, phải nói mọi việc êm xuôi hơn nhiều

Ông chủ quay trở lại, nhân viên không khỏi vui mừng. Trác Thị từ một phen lao đao lại vực dậy một cách ngoạn mục, trở thành công ty đứng top năm đất nước. Và còn vươn xa ra thế giới. Nhìn chung tình hình ổn định vô cùng, chỗ đứng của Phi Khâm bây giờ rất vững chắc, khiến ai cũng phải nể phục, cùng sợ hãi

—***—

Trác Phi Khâm và Hoa Vĩnh Ân cuối cùng cũng kết hôn với nhau, trước sự chứng kiến của người thân và bạn bè, tuy lễ cưới không lớn. Nhưng cũng đủ để mọi người cảm nhận rõ tình yêu nồng nhiệt họ dành cho nhau, trên bàn tay của hai đại nam nhân, thế mà lại xuất hiện một cặp nhẫn cưới thiết kế đơn giản không quá cầu kì, nhưng tình yêu thương hai người họ lại gói gắm vào vật định ước đó. Sẽ mãi mãi không bao giờ tháo nó ra

Hôm nay trong lúc Phi Khâm đang đọc báo ở phòng khách, thì Vĩnh Ân vừa ngủ dậy, cậu lấy hai tay dụi mắt mình lê từng bước xuống phòng khách, rồi lại theo thường lệ chen lấn vào lòng ngực chồng mình, để anh gác cằm lên đầu nhỏ, cậu tâm sự

- Anh nói xem. Hai năm nay em ở nhà, đều bị anh nuôi đến béo tốt rồi này! Nhìn đi, em có mỡ bụng luôn đó

Trác Phi Khâm nhướn mi đặt tờ báo xuống bên cạnh, lấy tay chọt chọt bụng vợ yêu đáp lại

- Không sao! Béo một chút mới tốt. Vợ anh thì có ra sao anh vẫn yêu!!

- Nhưng mà ở nhà hoài, em chán lắm!! Hay anh cho em quay về làm nhân viên vệ sinh trong công ty đi, như vậy vẫn tốt hơn là ru rú trong nhà

- Anh sút một cái bây giờ. Thân là một đại nam nhân to lớn, anh thật sự không chịu nổi cảnh vợ mình phải làm cực khổ nha

Hoa Vĩnh Ân xoay người lại, trao cho anh một nụ hôn nhẹ, bĩu bĩu môi làm nũng

- Chồng tốt à!! Anh cho em đi làm đi mà. Ở nhà chán chết luôn, anh..anh mà không đồng ý, em..em liền qua nhà Tù Trúc ở

Nhìn bảo bối từ năn nỉ sang uy hiếp, lấy tay chọc chọc lên má đang phồng to kia, anh lắc đầu cười ôn nhu đáp

- Em bỏ đi rồi thì anh biết ở với ai?? Được được, em là lớn nhất. Vậy em kí hợp đồng, làm thư kí riêng cho anh đi

Vĩnh Ân trợn mắt, cắn lên yết hầu anh một cái, nhẹ đáp

- Nhưng mà em học hành không đến nơi đến chốn, như vậy là quá thiên vị rồi

- Không sao!! Việc của em chỉ cần ở công ty lo những việc vặt cho anh là được rồi, ví dụ như pha cafe, chuẩn bị cơm nước, tính toán vài con số đơn giản, anh sẽ dạy em cách thống kê sổ sách nữa là được, còn những việc kia để thư kí chính làm là ổn rồi. Chồng em chẳng lẽ em không lo cho được những việc này à? Lương thì sẽ tùy theo mức độ nghe lời của em mà phát, tốt thì có tiền, không tốt thì miễn cho. Như vậy có được không??

Cậu biết công việc này là do anh bịa ra, nhưng nghĩ lại chỉ cần phụ giúp được một chút, ở cạnh ông xã lâu hơn dù chỉ là việc cũng tốt rồi. Vĩnh Ân nhẹ nhàng gạt đầu đồng ý việc làm của anh

Hai người nhìn nhau, sau đó lại bật cười thật lớn. Năm tháng qua đi, lắm lúc chỉ cần những điều vụn vặt trong cuộc sống thôi, cũng đủ khiến họ hạnh phúc đến cuối đời. Họ hiểu ra, bây giờ mình sống mà không thể thiếu người kia được nữa rồi. Những tháng năm bình yên bắt đầu đón chào bọn họ!!!

Chính Thức Hoàn Vãn

Tác giả: Mộc Nhi (Kiều Nhã)

Bút danh: Cỏ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-dac-biet>